



[16 ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ]

Ι Ξ Ι Θ Ι Α Ω Α

Α Ϊ Θ Ε Ο Ω Α Ο Ξ Ο

...Μα είναι και τούτες οι φωνές οι διαπεραστικές
που γκρεμίζουν τους τοίχους κάθε φυλακής σας
που σπάνε τα χοντρά σας κάγκελα σαν άχυρα
που σκορπών με μιας τα μίζερα μυαλά των
δεσμοφυλάκων σας
Τούτες οι φωνές δεν παύουν ποτέ...

...Μα ερείς δε διανοηθήκαμε ποτέ ν' αφήσουμε
τους συντρόφους στα χέρια της εξουσίας σας...
Δε διανοηθήκαμε ποτέ να μείνουμε αρέτοχοι
σε τούτο τον πόλεμο...
Κι είναι και τούτο που δεν ξέρετε!
Θα πολεμήσουμε για τους συντρόφους μας
Όπως θα παλεύαμε για τη ζωή μας την ίδια...

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ Γ.ΚΑΛΑΙΤΖΙΔΗ
(προφυλακισμένου για την υπόθεση των απαλλοτριωμένων
ασπίδων)

Αύγουστος 2005

Ο «ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ» Ν. 187 ΣΕ ΠΛΗΡΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Μετά τη σύλληψη μας, την Πέμπτη 7 Ιουλίου, ξεκίνησε από ορισμένα ΜΜΕ μια εκστρατεία παραπληροφόρησης με διαρροές «σεναρίων» και δήθεν «έγκυρες πληροφορίες» με κυρίως «μενού» γιάφκες, όπλα, ληστείες, «νέα γενιά τρομοκρατών» κ.α. Γνωστά «παπαγαλάκια» της Γ.Α.Δ.Α., αλήτες «αστυνομικοί ρεπόρτερ» και συντάκτες προσπάθησαν με αυτό τον τρόπο να δημιουργήσουν εκρηκτικό κλίμα εναντίον μας.

Αυτό, βέβαια, δεν είναι πρωτόγνωρο. Το έχουμε ξαναδεί σε δεκάδες συλλήψεις αναρχικών συντρόφων. Όπως πρωτόγνωρη δεν είναι ούτε η παραμονή μας στη Ασφάλεια, με τις αναμενόμενες «πιέσεις», πέραν του ορίου του αυτοφώρου (σύνολο μια εβδομάδα), ούτε και η «έρευνα» στο σπίτι μου, από την οποία προέκυψαν «στοιχεία» της δικογραφίας εντελώς αυθαίρετα, παραπονημένα και στα όρια της επιστημονικής φαντασίας.

Πρωτοφανείς όμως είναι η μετατροπή και η αναβάθμιση του κατηγορητηρίου από τις δικαστικές αρχές: τα πλημμελήματα του διαβιβαστικού της Ασφάλειας έγιναν κακουργήματα από την Εισαγγελία. Τα δε κακουργήματα «φούσκωσαν» με την επιβολή του 187 «αντιτρομοκρατικού» νόμου από την ανακρίτρια. Βρεθήκαμε έτσι με το μισό ποινικό κώδικα φορτωμένο στις πλάτες μας και προφυλακισμένοι με συνοπτικές διαδικασίες σε τρεις διαφορετικές φυλακές.

Η επιλογή μου να βοηθήσω στην απομάκρυνση αστυνομικού υλικού, το οποίο προήλθε από ενέργειες αναρχικών συντρόφων, άνοιξε τους ασκούς του Αιόλου, ώστε ΜΜΕ, δικαστές και αστυνομία σε αгаστή συνεργασία, να προσπαθήσουν να επιχειρήσουν μια ακόμα επίθεση ενάντια στον αναρχικό-

αντιεξουσιαστικό χώρο, με σαφή στόχο την ποινικοποίηση του.

Με αναβαθμισμένο «νομικό οπλοστάσιο» (τον περιβόητο τρομονόμο) επιχειρούν να ξεκινήσουν ένα νέο κυνήγι μαγισσών. Ήδη στην Ιταλία και την Ισπανία άτομα και πολιτικοί χώροι δίνονται και ποινικοποιούνται με παρόμοιες μεθόδους. Με την εφαρμογή του νέου τρομονόμου επιχειρούν να ισοπεδώσουν κάθε φωνή αντίστασης, ειδικά αν αυτή προέρχεται από τον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο που χρόνια τώρα βρίσκεται στην πρώτη γραμμή ενάντια στις επιλογές της εκάστοτε εξουσίας. Γι' αυτό και αμέσως μετά τη σύλληψη μας ξεκίνησαν «διακριτικές» παρακολουθήσεις και άλλων συντρόφων, θεωρητικά «ύποπτων» για τους αρρωστημένους εγκεφάλους των αστυνομικών και δικαστικών κλιμακίων.

Είχαν άλλωστε προηγηθεί τα γεγονότα του πυροβολισμού στο πόδι συντρόφου στο ΕΜΠ, τα πογκρόμ και οι μαζικές συλλήψεις στην περιοχή των Εξαρχείων ως και μέσα σε μαγαζιά, οι επιθέσεις παρακρατικών σε πολιτικούς χώρους και τα μαχαιρώματα συντρόφων, η γενικευμένη αστυνομοκρατία στο κέντρο της Αθήνας.

Τώρα η επίθεση σε πολιτικούς χώρους και πρακτικές ακόμα και η ποινικοποίηση φιλικών ή πολιτικών σχέσεων συνεχίζεται με αιχμή του δόρατος τον τρομονόμο. Εμείς είμαστε τα πρώτα θύματα και πιθανόν όχι τα μόνα, αν συνεχιστεί αναπάντητη η κατασταλτική λαίλαπα της εξουσίας.

Ο αναρχικός χώρος, όμως, έχει αποδείξει και στο παρελθόν πως όταν βάλλεται άγρια και συστηματικά, έχει την ικανότητα να συσπειρώνεται και να αντιστέκεται με αξιοπρέπεια απέναντι στις κάθε λογής κρατικές μεθοδεύσεις. Ξέχωρα όμως από το αν τελικά η αλληλεγγύη θα καταφέρει επαρκώς αυτή τη φορά να δώσει την απάντηση στις επιθέσεις των μηχανισμών της εξουσίας, έχω να δηλώσω τα εξής:

Είμαι περήφανος που είμαι αναρχικός.

Έχω νιώσει όλες αυτές τις μέρες της περιπέτειας μας, το μεγαλείο της αλληλεγγύης και της συντροφικότητας με χίλιους δύο τρόπους.

Έχουν αποτυπωθεί μέσα μου βλέμματα και φωνές των

αναρχικών συντρόφων που μου επέτρεψαν να αγνοήσω και την παραμονή μου στην κόλαση της Γ.Α.Δ.Α. και το τύλιγμα μας στην κόλλα του τρομονόμου με βαρύτατα κακουργήματα και την προφυλάκιση μας.

Αυτή την αλληλεγγύη τα γουρούνια της εξουσίας (μπάτσοι, δικαστές, δημοσιογράφοι) δεν πρόκειται να την νοιώσουν ποτέ. Κανένας τρομονόμος, καμία σύλληψη, καμιά προφυλάκιση, καμία εξόντωση δεν θα σταματήσουν τον αγώνα μας σε όλους τους τόπους και με όλους τους τρόπους.

Ο αγώνας συνεχίζεται, είτε στους δρόμους, είτε στα αμφιθέατρα, είτε στα οδοφράγματα, είτε στις φυλακές. Προσαρμόζεται και αναπτύσσεται παντού και πάντα. Αλληλεγγύη στους Ισπανούς και Ιταλούς συντρόφους.

Όπως εκεί έτσι και εδώ τα ΜΜΕ, η αστυνομία και οι δικαστές μίλησαν.

Τώρα είναι η ώρα να μιλήσει και το κίνημα αλληλεγγύης.

Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς σε όλους τους συντρόφους και συντρόφισσες.

Γιώργος Καλαϊτζίδης, κελί 62, πτέρυγα Α, φυλακές Κορυδαλλού

Σεπτέμβρης 2005

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΑΚΟΜΑ...

Στη σύγχρονη ελληνική δημοκρατία είναι φανερό πλέον το πώς θα αντιμετωπίζονται οι κάθε λογής «εχθροί» της. Παραδείγματα και βιώματα έχουμε πολλά στη συλλογική μας μνήμη. Αυτό που εκπλήσσει, όμως, όσον αφορά τη δίωξη μας είναι η πλήρης ισοπέδωση που παγιώνεται και η καθιέρωση ενός νέου σχήματος εκδικητικότητας των κατασταλτικών μηχανισμών. Η σύγχρονη δημοκρατία της ανισότητας έχει δείξει πολλές φορές το αληθινό της πρόσωπο σε επίπεδο καταστολής. Πρόκειται για τη δημοκρατία των λευκών κελιών, των ελεεινών συνθηκών διαβίωσης στα σωφρονιστικά ιδρύματα, της εγκατάλειψης των

ασθενών στα ράντσα των ανεπαρκών νοσοκομείων και των «ψυχικά άρρωστων» στα ακόμη πιο άθλια ψυχιατρεία. Της ελεγχόμενης (παρά)πληροφόρησής των Μ.Μ.Ε, των τυχαίων εκπιρσοκροτήσεων -. εκτελέσεων της αστυνομίας με δεκάδες θύματα (π.χ Μαραγκάκης), των Αμερικανικών, και Νατοϊκών βάσεων και της αποστολής στρατευμάτων στο κατεχόμενο Αφγανιστάν. Πρόκειται για τον πολιτισμό των δύο εκατομμυρίων Ελλήνων κατω από τα όρια της φτώχειας, των δικών -παρωδιών, των πενιχρών συντάξεων, της ανελέητης καταστολής απεργών και διαδηλωτών, της μισθωτής σκλαβιάς και ανασφάλειας, των μαζικών απολύσεων και των εργατικών ατυχημάτων-φόνων (Τρικολάν, Ζώνη Περάματος, Ολυμπιακά έργα). Της αποχαύνωσης που συστηματοποιεί η βιομηχανία του θεάματος, της διεφθαρμένης και εκπορνευόμενης στα διάφορα συμφέροντα Δικαιοσύνης(π.χ Καλούσης), του ελέγχου της κοινωνίας (κάμερες, παρακολούθηση τηλεπικοινωνιών κ.α). Της συνεχόμενης μόλυνσης του περιβάλλοντος και του διάχυτου ρατσισμού απέναντι σε οτιδήποτε και οποιονδήποτε «ξένο» και διαφορετικό. Πρόκειται για το «ανθρώπινο πρόσωπο» της πολιτείας των εκατοντάδων θανάτων μεταναστών στα ναρκοπέδια των συνόρων και της φυλάκισης τους σε απαράδεκτα στρατόπεδα συγκέντρωσης τύπου Αμυδαλέζας. Του πολιτικού κόσμου που ασελγεί συστηματικά και ανερευθρίαστα επί το κοινωνικού συνόλου και σε συνεργασία με το κεφάλαιο συσσωρεύει πλούτο εις βάρος των πολλών.

Είναι αυτή, λοιπόν, η Δημοκρατία που εντοπίζοντας τρεις ακόμα «εχθρούς» της, φρόντισε με συνεργασία και των τριών βασικών της συνιστωσών (Αστυνομία – Μ.Μ.Ε.- Δικαιοσύνη), να κάνει τα πάντα για να τους εξοντώσει. Με βασικό, μάλιστα, όπλο τον καινούργιο τρομονόμο στην πιο εξελιγμένη και άγρια μορφή που έχουμε συναντήσει.

Ας πάρουμε, όμως, τα πράγματα από την αρχή...

Από την αρχή της σύλληψης μας, άρχισε στα Μ.Μ.Ε μια οργανωμένη εκστρατεία παραπληροφόρησης και κατασυκοφάντησης. «Πληροφορίες» και «ειδήσεις» από τα παπαγαλάκια της ασφάλειας διέρρεαν ψεύδη συνεχώς,

δημιουργώντας ένα ζοφερό κλίμα. Μεταξύ των πολλών τρομοσεναριών χρήζει ειδικής μνείας η προσπάθεια σύνδεσης μας με διάφορες οργανώσεις μεταξύ των οποίων και η Αλ Κάιντα! Αφού, λοιπόν, επιστρατεύθηκαν τα πάντα προκειμένου να πείσουν την κοινή γνώμη ότι έχει να κάνει με συγγούς εγκληματίες που, μεταξύ άλλων, απεργάζονται την καταστροφή της αψεγάδιαστης δημοκρατίας μας, άνοιξε ο δρόμος για το έργο της Ασφάλειας. Αποκλεισμός του σπιτιού μου με κορδέλες και κλούβες. Τρομοκράτηση της γειτονιάς (περικυκλώθηκε το τετράγωνο που κατοικώ και ανακρίθηκαν όλοι οι ένοικοι της πολυκατοικίας). Καταστρατήγηση των ορίων του αυτόφωρου πέραν του 48ωρου και έρευνα στο σπίτι μου χωρίς την παρουσία δικηγόρου. Παραμονή για μια ολόκληρη εβδομάδα στα κρατητήρια της ΓΑΔΑ υπό άθλιες συνθήκες και με τις γνώστες πιέσεις για «συνεργασία» και ομολογία των «εγκλημάτων». Μέχρι και εργασιακή αποκατάσταση υποσχέθηκαν στον ένα συλληφθέντα! Στη συνέχεια μας παρέλαβε η «Δικαιοσύνη» και άρχισε μια συστηματική και άνευ προηγουμένου διόγκωση του κατηγορητηρίου. Από την Ασφάλεια στην Εισαγγελία τα πλημμελήματα του διαβιβαστικού έγιναν κακουργήματα και στην ανακρίτρια έγινε αναβάθμιση με την εφαρμογή του αντιτρομοκρατικού νόμου 187. Έτσι, μετράμε σύνολο, 5 κακουργήματα και 3 πλημμελήματα, Οι επιθέσεις με μολότοφ στις οποίες μας εμπλέκουν έγιναν απόπειρες ανθρωποκτονιών και κατοχή και χρήση εκρηκτικών. Ένα κουπόνι από έρανο χρημάτων από το Σύνδεσμο αναρχικών Εξαρχείων μεταμορφώθηκε σε τρομοκρατική οργάνωση και η κατοχή γουόκι τόκι έγινε παράνομος ραδιοσταθμός. Στην δικογραφία αναφέρονται μέχρι και όπλα που δεν υπάρχουν στην έκθεση έρευνας. Επίσης, η «σύσταση της τρομοκρατικής ομάδας» δικαιολογήθηκε με βάση την ενοικίαση μιας θυρίδας το '98 με αποτέλεσμα να βρεθεί και το τρίτο άτομο που απαιτούνταν βάσει του τρομονόμου. Από τότε λοιπόν (1998) χρεωθήκαμε και ΟΣΕΣ μολότοφ θεωρείται ότι έχουν πέσει στην Αθήνα.

Διαιρώντας τη δικογραφία στα εξων συνετέθη, είναι σαφές ότι ενέχει μόνο διάτρητες γελοιοότητες. Έκλεισε έτσι ο κύκλος

«ψεκάστε - σκουπίστε -τελειώσατε» και περιμένουμε τώρα τη δίκη χωρισμένοι σε τρεις διαφορετικές φυλακές. Το γιατί επιλεχθήκαμε εμείς αυτή τη φορά (έχουν προηγηθεί και δυστυχώς έπονται κι άλλοι) είναι φανερό. Ενεργά μέλη επί χρόνια στον αναρχικό χώρο και στο ευρύτερο αντιεξουσιαστικό κίνημα. Άλλος λόγος δε χρειάζεται στην εκάστοτε εξουσία για να δρομολογήσει ατομικές εξοντώσεις. Η συμπεριφορά της πολιτείας απέναντι σε άτομα που κρατούν αγωνιστική στάση είναι γνωστή. Στα 12 χρόνια παρουσίας μου στον αναρχικό χώρο οι ενοχλήσεις και οι διώξεις μου από την ασφάλεια είναι συνεχείς. Βρισκόμαστε μπροστά σε μια πολιτική δίωξη που είναι ο ορισμός της κατασκευής ενόχων και της διόγκωσης κατηγορητηρίου, καθώς και την πλήρη εφαρμογή του νέου τρομονόμου που ποινικοποιεί χώρους αντίστασης και πολιτικές και προσωπικές σχέσεις.

Αυτή η καταστολή σαφώς και δεν περιορίζεται στον Ελλαδικό χώρο. Στην Ιταλία και την Ισπανία βρίσκονται υπό εξέλιξη κατασταλτικές επιχειρήσεις και διώξεις των αναρχικών χώρων. Τα δόγματα των υπηρεσιών ασφαλείας για την πάταξη της «αναρχικής τρομοκρατίας» αναπτύσσονται και εμπλουτίζονται από ειδικά «κέντρα μελετών ασφαλείας» και θα εφαρμοστούν με μεγαλύτερη πυγμή και αγριότητα απ' ότι στο παρελθόν και δυστυχώς με διευρυμένη κοινωνική συναίνεση. Η διεθνοποίηση και συνεργασία της καταστολής σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο καθιστά απαραίτητη και τη διεθνοποίηση και συνεργασία των κινημάτων που αντιστέκονται.

Ο αναρχικός χώρος ως το πιο ευαίσθητο νεύρο στο κοινωνικό σώμα είναι ο πρώτος που αντιδρά όταν το σώμα αυτό δέχεται επίθεση, λειτουργώντας πολλές φορές ως η τελευταία γραμμή άμυνας της κοινωνίας απέναντι στην καταστολή που συστηματικά εφαρμόζεται. Το πληρώνει ακριβά με διώξεις, συλλήψεις και φυλακίσεις αγωνιστών. Η περίπτωση μου καταγράφεται στον μακρύ κατάλογο των διώξεων αυτών. Είμαστε το προφανές του έλληνα αναρχικού. Συμμετοχή σε διαδηλώσεις- αντίσταση- αγωνιστική στάση. Άρα, παραπληροφόρηση- φυλάκιση – εξόντωση.

Στις κατασταλτικές μεθοδεύσεις που απεργάζονται οι διάφοροι αστυνομικοί και δικαστικοί κύκλοι μπαίνει αποτρεπτικά και σε θέση αντιπαράθεσης η αλληλεγγύη που αναπτύσσεται σε κάθε περίπτωση ξεχωριστά. Η αλληλεγγύη εμπεριέχει πολυεπίπεδο λόγο και πρακτική. Δεν διαχωρίζει και δεν ιεραρχεί κατηγορούμενους και δεν κρίνεται μόνο από το καλό αποτέλεσμα που a priori θεωρείται η απελευθέρωση, αφού και μόνο ως πράξη και ζωντανή διαδικασία είναι πλήρους νοήματος και καταγράφεται. Η αλληλεγγύη δεν λειτουργεί με λογική πολιτικής ανταλλαγής, και υπεραξίας αφού είναι τέτοιο το πολιτικό της βάθος που σε κάνει, έστω και μόνο σε αυτή τη διαδικασία να είσαι ειλικρινής. Δημιουργεί κάθετη ρήξη με το σύνολο των κατηγοριών και μεθοδεύσεων και δεν έχει ανάγκη από πλήρη κοινωνική αποδοχή καθώς δεν αφήνει τα «κενά» που ενδεχομένως δεν μπορούν, να αποφευχθούν, σε άλλες πολιτικές παρεμβάσεις.

Γι' αυτούς και πολλούς ακόμα λόγους, η αλληλεγγύη αξιολογείται, και αυτό είναι κοινώς αποδεκτό, ως η κορυφαία πολιτική πράξη. Και γι' αυτούς τους λόγους δεν μπορεί να ηττηθεί. Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ είναι ΑΝΙΚΗΤΗ. Αφουγκραζόμενος, λοιπόν, την κατάσταση έτσι όπως διαμορφώνεται μέσα στο κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύσσεται, ένα είναι βέβαιο:

Ο ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΣ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΜΑΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΑΪΤΖΙΔΗΣ

ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 2005

3 Απρίλη 2006(κείμενο που γράφτηκε μετά το θάνατο 4 κρατουμένων από φωτιά που ξέσπασε στον Κορυδαλλό)

Καταγγελία του κρατούμενου Γιώργου Καλαϊτζίδη για όσα συμβαίνουν στις φυλακές Κορυδαλλού

Κανένα μέτρο για κατάσβεση πυρκαγιάς δεν υπάρχει στον

Κορυδαλλό. Καμιά πυρασφάλεια. Τη φωτιά που έκαψε ζωντανούς τέσσερις ανθρώπους στο κελί 80 την έσβησαν κρατούμενοι με κουβάδες και όχι υπάλληλοι με πυροσβεστήρες. Το κελί ανοίχτηκε με μεγάλη καθυστέρηση όταν ήταν πλέον αργά και ενώ η Δ πτέρυγα φώναζε για πενήντα (50) λεπτά. Οι απανθρακωμένοι κρατούμενοι βρέθηκαν γαντζωμένοι στο παράθυρο (προφανώς φώναζαν για βοήθεια) και όχι στα κρεβάτια τους όπου υποτίθεται κάηκαν έχοντας μειωμένα ανατακλαστικά λόγω χρήσης ναρκωτικών.

Και τι έκανε η διεύθυνση των φυλακών σε συνεργασία με το αρμόδιο υπουργείο για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση της αθλιότητας και της φρίκης; Μεταγωγές και ξυλοδαρμούς σε όσους διαμαρτυρήθηκαν από τη Δ και τις άλλες πτέρυγες. Πενήντα από τη Δ εκδιώχτηκαν σε άλλες φυλακές και άλλοι δεκαεννιά από άλλες πτέρυγες. Τη ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο το υπουργείο έχει δώσει εντολή για σαραντοοχτάωρο κλείσιμο των κρατούμενων στα κελιά της Δ, αλλά την αποσύρει λόγω διαμαρτυριών (φωτιά στα κελιά). Φαίνεται ότι πιάνουν οι εγγυήσεις του υπουργού δικαιοσύνης για βελτίωση των συνθηκών.

ΟΥΑΙ ΥΜΙΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ!

Γιώργος Καλαϊτζίδης

Α πτέρυγα φυλακών Κορυδαλλού 3/4/2006

Ιούνης 2006

“Ισοπεδώθηκε το κελί του Γιώργου Καλαϊτζίδη”

Γνώριζα από διηγήσεις άλλων συντρόφων που έχουν φυλακιστεί πριν από μένα για τις συνθήκες που επικρατούν στις φυλακές. Δεν έτρεφα αυταπάτες ότι οι συνθήκες διαβίωσης θα ήταν καλές. Γνώριζα επίσης πως ο σύντροφος Π. Ασπιώτης για περίπου 2,5 μήνες κοιμόταν στο πάτωμα στις Φυλακές της Άμφισσας. Ήρθε και η σειρά μου να υποστώ και εγώ (πέραν της άθλιας καθημερινότητας) τις υπηρεσίες του συγκροτήματος των Φυλακών Κορυδαλλού.

Με πρόσχημα τη θετική τοξικολογική έρευνα ούρων (για

ναρκωτικές ουσίες) των τριών συγκρατούμενων μου στο κελί πραγματοποιήθηκε έρευνα όπου έγινε το «έλα να δεις». Όλοι οι κρατούμενοι της Α' πτέρυγας λέγανε ότι πρώτη φορά είδαν τέτοια ιστορία και μίσος σε έρευνα κελιού. Καταστράφηκε μεγάλο μέρος των προσωπικών μου αντικειμένων (γράμματα, φωτογραφίες, ρούχα, αφίσες, φακοί επαφής.) Έσπασαν τάπερ, έχυσαν και κατέστρεψαν τα τρόφιμα μου, έσκισαν κουβέρτες και επίσης κομμάτισαν τη μαυροκόκκινη σημαία που είχα φτιάξει και αναρτήσει στο κελί.

Εγώ κατά τη διάρκεια της έρευνας παρέμεινα με τα εσώρουχα για ώρες στο θυρωρείο περικυκλωμένος από την υπηρεσία δεχόμενος βρισιές και απειλές. Έφτασαν στο σημείο να με κατηγορήσουν πως έβαλα ναρκωτικά και τα έδωσα στους συγκρατούμενους μου επειδή ήμουν εγώ ο μόνος καθαρός στην τοξικολογική εξέταση και ότι κάποια μαχαίρια βρέθηκαν στο κελί και ότι τα είχα για να αποδράσω απειλώντας με αυτά τους υπαλλήλους. Μου ζήτησαν να ρουφιανέψω όλες τις κινήσεις που γίνονταν στο κελί για να μη φάω δεκαετή σκαστή ποινή από τον εισαγγελέα των φυλακών.

Εγώ σε αυτά απαντούσα πως σαν αναρχικός δεν είναι δυνατό να ρουφιανέψω και να συνεργαστώ με τον οποιοδήποτε και για οτιδήποτε και πως επίσης δεν είναι δυνατό να έχω καμία σχέση με ναρκωτικά. Ζητώντας να βάλω ένα παντελόνι μου απαντούσαν: «Άντε ρε από εδώ». Την επόμενη ζητούσα να μπω στο σφραγισμένο κελί για να πάρω όσα από τα πράγματα μου είχαν μείνει όρθια αλλά και τους φακούς (χωρίς αυτούς δεν βλέπω). Αρνήθηκαν βρίζοντας με. Χρειάστηκε παρέμβαση της συνηγόρου μου Γιάννας Κούρτοβικ για να με αφήσουν να μπω και να πάρω βιαστικά ό,τι μπορούσα ενώ το κελί ήταν σα χωματερή. Πάνω στα ρούχα μου κυκλοφορούσαν αρουραίοι.

Κατέληξα σε ένα άλλο κελί το τρίτο σε τρεις μήνες. Την Τρίτη πέρασα εισαγγελέα όπου φυσικά αθωώθηκα από τη ρετινιά που προσπάθησαν να μου ρίξουν. Δεν είναι δυνατό να επιχειρείται με τέτοιο απροκάλυπτο τρόπο ο εξευτελισμός ενός αναρχικού σε μια φυλακή στο κέντρο της Αθήνας. Αυτό που σταμάτησε τους ανθρωποφύλακες είναι το ότι γνωρίζουν την

αλληλεγγύη που έχουν οι αναρχικοί μεταξύ τους. Ο φόβος φυλάει τα έρμα.

Περιμένω τη διαδήλωση στον Κορυδαλλό όχι για μένα αλλά για να δουν ότι ένας αναρχικός δεν είναι μόνος ποτέ και πουθενά.

**Αλληλεγγύη στον τούρκο ολικό αρνητή στράτευσης Μεχμέτ
Ταρχάν**

Πίσω ρουφιάνοι-Εμπρός σύντροφοι.

Γιώργος Καλαϊτζίδης

8 Αυγούστου 2006

(γράμμα στην ελευθεροτυπία)

“Πώς έζησα στη φυλακή τον Βασίλη Παλαιοκώστα”

Αρνείται κατηγορηματικά ο Γιώργος Καλαϊτζίδης, όλα τα σενάρια των τελευταίων ημερών σε σχέση με τη συμπεριφορά του δραπέτη Βασίλη Παλαιοκώστα στη φυλακή και τη δήθεν υποστήριξη των σχεδίων του από ανθρώπους του σωφρονιστικού συστήματος.

Ο εδώ και ένα χρόνο κρατούμενος για την υπόθεση με τις ασπίδες των ΜΑΤ, γνώρισε τον Βασίλη Παλαιοκώστα κατά τη διάρκεια της κοινής παραμονής τους στην Α' πτέρυγα των φυλακών Κορυδαλλού. Και όπως τονίζει στην «Ε», το μόνο πράγμα που δεν θα έκανε ο Βασίλης Παλαιοκώστας είναι να ζητήσει βοήθεια από τους ανθρώπους της φυλακής.

Σύμφωνα με τον Γ. Καλαϊτζίδη, τίποτα από όσα έχουν ειπωθεί τον τελευταίο καιρό για τον Βασίλη Παλαιοκώστα δεν είναι αλήθεια. Ούτε για το περίφημο λουκέτο ούτε για την εργασία του στη φυλακή ούτε για τη μεταφορά του στην Ε' πτέρυγα. Και εξηγείται:

“Δεν υπήρχε περίπτωση και για κανένα λόγο να ζητούσε βοήθεια ο Παλαιοκώστας από ανθρώπους της φυλακής. Είναι ζήτημα ηθικής τάξης να μην πάρει βοήθεια από ανθρώπους που θεωρεί εχθρούς.

“Το λουκέτο με το οποίο κλείδωσε την πόρτα του προαύλιου, ήταν ένα λουκέτο που είχε στη βαλίτσα του. Δεν του το έδωσε κανείς

Η απόδρασή του είναι καθαρά αποτέλεσμα των ικανοτήτων του, του θάρρους του και του αισθήματος ελευθερίας που έχει.

Όσο ήταν στην Α' πτέρυγα ο Βασίλης Παλαιοκώστας πρωτοστατούσε στις διαμαρτυρίες των κρατουμένων που αρνούνταν να μπουν στα κελιά ύστερα από τον θάνατο των 4 κρατουμένων, που απανθρακώθηκαν από την πυρκαγιά στο κελί Δ80 της Δ' πτέρυγας.

Όταν έληξαν οι διαμαρτυρίες και έγιναν οι μεταγωγές των 67 ατόμων από τη Δ' πτέρυγα, η φυλακή ζήτησε να μεταχθεί και ο Βασίλης Παλαιοκώστας από την Α' πτέρυγα, επειδή πρωτοστατούσε στις κινητοποιήσεις.

Το υπουργείο Δικαιοσύνης φοβόταν όμως τη μεταγωγή του (σ.σ.: προφανώς για τον κίνδυνο απόδρασης μετά τα όσα είχαν προηγηθεί και με τον Ρώσο), με αποτέλεσμα να τον μεταφέρει στην Ε' πτέρυγα.

Σκοπός της μεταφοράς του αυτής δεν ήταν η εξυπηρέτηση των σχεδίων του Παλαιοκώστα αλλά η τιμωρία του και η καλύτερη επίβλεψή του, αφού στην Ε' πτέρυγα κρατούνται άτομα που διατηρούν καλές σχέσεις με τη φυλακή και έτσι θα ελέγχονταν καλύτερα οι κινήσεις του.

Στους 11 μήνες που τον γνωρίζω, επί 7 χρόνια δεν του έδιναν μεροκάματα. Σκανδαλωδώς δεν έπαιρνε ο Παλαιοκώστας μεροκάματα στη φυλακή. Πήρε τώρα τελευταία μεροκάματα ως καθαριστής. Αλλά και ως βοηθός ιατρού, μία τυπική ειδικότητα, είναι ψευδές ότι μπορούσε να κινείται ελεύθερα στις άλλες πτέρυγες.

Ο Βασίλης ήταν προσωπικότητα διαβασμένη. Είχε τον καθολικό σεβασμό των κρατουμένων. Η συμπεριφορά του δεν προκαλούσε, δεν συμμετείχε σε φασαρίες ή άλλα επεισόδια, παρά μόνο στη διαμαρτυρία των κρατουμένων μετά το τραγικό περιστατικό και τον θάνατο των τεσσάρων στο κελί Δ80.

Μετά από όλα αυτά είναι μύθος ότι τον μεταχειρίζονταν καλύτερα στη φυλακή ή ότι κάποιος τον βοήθησαν από μέσα να διαφύγει” καταλήγει ο Γ. Καλαϊτζίδης.
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ - 08/06/2006

11 Σεπτεμβρίου 2006
(γράμμα στην ελευθεροτυπία)

Ο Γ. ΚΑΛΑΪΤΖΙΔΗΣ ΑΠΑΝΤΑ ΣΤΟΝ Γ.Γ. ΤΩΝ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ, Γ. ΚΟΛΛΙΑ

Επιστολή - καταπέλτης για τις συνθήκες

Επιστολή - απάντηση σε όσα υποστήριξε ο γ.γ. της Ομοσπονδίας Σωφρονιστικών Υπαλλήλων Αλ. Αρβανιτίδης (σε δική του απάντηση στις 7-9-2006 προς τον Γ. Κόλλια), για την κατάσταση που επικρατεί στις ελληνικές φυλακές, έστειλε ο κρατούμενος Γιώργος Καλαϊτζίδης.

Σε αυτήν χαρακτηρίζει, μεταξύ άλλων, «προκλητικές» τις θέσεις ότι καμία βίαιη ιατρική πράξη δεν επιτρέπεται και δεν γίνεται στις φυλακές, καθώς και το ότι οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι επιτελούν κοινωνικό έργο και δεν έχουν ανάγκη από κοινωνικούς ελέγχους κανενός δικηγόρου ή δικηγορικού συλλόγου. Στην επιστολή του ο Γ. Καλαϊτζίδης περιγράφει με τα μελανότερα χρώματα την εικόνα τού σωφρονιστικού συστήματος, καταγγέλλοντας ακόμη και βασανιστήρια. Κάνει αναφορά στην πυρκαγιά που έκαψε ζωντανούς 4 ανθρώπους, χωρίς κανείς να τιμωρηθεί, και αναφέρει χαρακτηριστικά: «Στη συνέχεια, πολλοί κρατούμενοι, που διαμαρτυρήθηκαν για τους 4 θανάτους, ξυλοκοπήθηκαν από τους υπαλλήλους των φυλακών. Και σε αυτήν τη περίπτωση φαίνεται ότι εξετέλεσαν στο ακέραιο το έργο τους.

3 θάνατοι

“Στη διάρκεια της προφυλάκισής μου στον Κορυδαλλό, ήμουν μάρτυρας ακόμη 3 θανάτων κρατουμένων στην Α' πτέρυγα, λόγω καθυστερημένης μετάβασής τους στο

νοσοκομείο. Τον έναν θάνατο είχε καταγγείλει παλαιότερα η επιτροπή κρατουμένων με κείμενό της στην "Ε".

«Μπλε δωμάτια»

Στο ψυχιατρείο του Κορυθαλλού είναι κοινό μυστικό πως δύο τουλάχιστον υπάλληλοι λειτουργούν με σαδιστικό τρόπο, βασανίζοντας τους κρατουμένους που πάσχουν από ψυχολογικά προβλήματα. Διαβόητα είναι επίσης τα "μπλε δωμάτια" του ψυχιατρείου όπου κρατούνται οι ασθενείς. Στα "μπλε δωμάτια" οι κρατούμενοι είναι γυμνοί και μ' έναν συγκεκριμένο μηχανισμό η θερμοκρασία του δωματίου εναλλάσσεται από το υπερβολικό κρύο σε υπερβολική ζέστη, βασανίζοντας με αυτόν τον τρόπο τους ασθενείς (παράλληλα με τα διάφορα κοκτέιλ φαρμάκων που τους χορηγούνται).

Συνομιλίες

...Όσον αφορά το απόρρητο των συνομιλιών, ο κ. Αρβανιτίδης μάς αναφέρει πως «ό,τι ισχύει για τον έξω κόσμο ισχύει και στις φυλακές. Να υποθέσουμε, δηλαδή, με βάση τις αποκαλύψεις για τις υποκλοπές της Vodafone, πως οι συνομιλίες είναι και εδώ διάτρητες».

Μεροκάματα

Αναφέρει ακόμη ότι τα ευεργετικά μέτρα, π.χ. μεροκάματα, χορηγούνται ύστερα από «αξιολόγηση» της προσωπικότητας σε όσους έχουν καλές σχέσεις με την υπηρεσία, υποστηρίζει ότι οι απόψεις ενός συνδικαλιστή υπαλλήλου, που είναι και ψυχολόγος, εμφορούνται από ερειστικότητα και συντηρητική νοοτροπία, αρνούμενος τον κοινωνικό έλεγχο, για να μην αποκαλυφθεί «η φρίκη του σύγχρονου Καιάδα του ελληνικού σωφρονιστικού συστήματος». Και καταλήγει:

«Διαρκές έγκλημα»

«Γνωρίζουν όλοι πως εσείς και όλοι οι όμοιοί σας, συμμετοχοί σε αυτό το διαρκές έγκλημα τρέμετε στην ιδέα του πραγματικού ελέγχου από κοινωνικούς φορείς, αν αυτός μπορεί

τελικά να πραγματοποιηθεί ξεπερνώντας τις αγκυλώσεις των θεσμικά εσκαμμένων. Να είστε όμως σίγουρος πως τουλάχιστον το αντιεξουσιαστικό κίνημα στο οποίο είμαι ενεργό μέλος θα ελέγχει από εδώ και πέρα εσάς και όλους αυτούς που συντηρούν και καλύπτουν την εγκληματική σωφρονιστική πολιτική του ελληνικού κράτους».

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ - 11/09/2006

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ Π.ΑΣΠΙΩΤΗ (που ήταν προφυλακισμένος για την υπόθεση των απαλλοτριωμένων ασπίδων)

(ανακοίνωση των κινήσεων αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους και τουδικτύου για τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Απεργία πείνας και δίψας ξεκίνησε την Πέμπτη 29/12 ο Παναγιώτης Ασπιώτης κρατούμενος εδώ και έξι μήνες περίπου στις Δικαστικές Φυλακές (Πρεβαντόριο) Άμφισσας, καταγγέλλοντας τις άθλιες συνθήκες κράτησης στη φυλακή, την οποία ονομάζει «σύγχρονο Νταχάου», και απαιτώντας την άμεση μεταγωγή του στις Φυλακές Κορυδαλλού και την αποφυλάκιση του ίδιου και των δύο συγκατηγορουμένων του, Καλαϊτζίδη και Καρασαρίνη.

Ο Π. Ασπιώτης συνελήφθη τον Ιούλιο έπειτα από ένταλμα που εκδόθηκε εναντίον του και βρέθηκε να κατηγορείται βάσει των διατάξεων του αντιτρομοκρατικού νόμου για πλήθος κακουργηματικών πράξεων μεταξύ των οποίων η ένταξη σε δύο τρομοκρατικές (!) οργανώσεις με την ονομασία «ΜΑΤ» και «Σύνδεσμος Αναρχικών Εξαρχείων», καθώς και η απόπειρα 20 ανθρωποκτονιών σε συμπλοκή αναρχικών με αστυνομικούς κατά τη διάρκεια της οποίας αξίζει να σημειωθεί ότι δεν προέκυψε κανένας τραυματισμός αστυνομικού. Ο Ασπιώτης αρνείται όλες τις κατηγορίες που του αποδίδονται και θεωρεί ότι η φρονηματική δίωξη που υφίσταται απορρέει α) από την ανάγκη να κατασκευαστούν ένοχοι για τον εξευτελισμό που υπέστη η

αστυνομία με την απώλεια εξοπλισμού της κατά τη διάρκεια της συμπλοκής με αναρχικούς και την αποτυχία συγκάλυψης του γεγονότος, β) από το γενικευμένο κλίμα τρομοϋστερίας που σκοπό έχει να πλήξει οποιονδήποτε αντιστέκεται στην κρατική βαρβαρότητα και γ) στην κρατική επιθυμία για επιβολή μόνιμων «ειδικών καθεστώτων έκτακτης ανάγκης» και παραγωγή αντιτρομοκρατικού έργου

Δεδομένης της παντελούς έλλειψης σοβαρότητας του κατηγορητηρίου αλλά και των αυστηρών ποινών που αυτό επισείει, ο κρατούμενος ζητά να του αναγνωρισθεί το νόμιμο δικαίωμα του να επικοινωνεί με τον δικηγόρο του Σπ. Φυτράκη αλλά και τα συγγενικά του πρόσωπα (ο πατέρας του είναι βαρύτατα ασθενής), δικαίωμα που στερείται λόγω της απόστασης των φυλακών από την Αθήνα.

Ο ίδιος σε επιστολή του τονίζει: «Πιστεύω πως αν είχα πλήρη επίγνωση της δικογραφίας και μπορούσα να παλέψω την υπόθεση μου θα είχα ίσως ήδη αποφυλακιστεί. Τα στοιχεία εναντίον μου, αλλά και εναντίον των άλλων συγκατηγορουμένων μου, Γ. Καλαϊτζίδη και Π. Καρασαρίνη, είναι από κατασκευασμένα έως διογκωμένα κατά γελοίο τρόπο, που εξυπηρετεί όχι βέβαια την, έτσι κι αλλιώς, διάτρητη απονομή δικαιοσύνης, αλλά συγκεκριμένες πολιτικές σκοπιμότητες και ιδιοτελή συμφέροντα της ανάκρισης. Το γεγονός ότι ποτέ δεν αρνήθηκα πως είμαι αναρχικός και πως διατηρώ αρχαιακό υλικό ίσως κάποιοι θεωρούν ότι επιτρέπει την εξόντωση μου. Βαρέθηκα να είμαι σιδηροδέσμιος των αστυνομικών και δικαστικών μεθοδεύσεων και των κάθε λογής φανταστικών σεναρίων που διοχετεύουν κύκλοι της Ασφάλειας και δημοσιεύουν πρόθυμα εντεταλμένοι δημοσιογράφοι που με βαφτίζουν "εγκληματία".

Κανένας άνθρωπος δεν αξίζει να κοιμάται στο πάτωμα, να κλειδώνεται σε θαλάμους των 35 και των 55 ατόμων κατά τη μεγαλύτερη διάρκεια της ημέρας, να απειλείται με πειθαρχικές μεταγωγές στην άλλη άκρη της Ελλάδας αν προβεί σε δημόσια καταγγελία των απάνθρωπων συνθηκών και νά αντιμετωπίζεται σαν σκουπίδι. Γνωρίζω ότι αρνούμενος τροφή και νερό οδηγούμαι σε μόνιμες σοβαρές βλάβες της υγείας μου και ίσως στο θάνατο,

αλλά, όντας όμηρος της εκδικητικής μανίας των κρατικών μηχανισμών, που αυθαίρετα με φορτώνουν με το μισό ποινικό κώδικα, ενώ συγχρόνως με απομονώνουν από το περιβάλλον μου με αυτό το ιδίότυπο καθεστώς κράτησης, το οποίο μου στερεί οποιοδήποτε άλλο μέσο άμυνας, θεωρώ ότι δεν μου απομένει καμία άλλη επιλογή».

Είναι χαρακτηριστικό της διωκτικής σκληρότητας με την οποία αντιμετωπίζονται ο Ασπιώτης και οι δύο συγκατηγορούμενοί του το γεγονός ότι οι αιτήσεις αποφυλάκισης των τριών απορρίφθηκαν στο σύνολο τους. Την ίδια τύχη είχαν οι βάσιμες και σοβαρές ενστάσεις των συνηγόρων σχετικά με παράνομες διαδικασίες των ανακριτικών αρχών αλλά και οι τρεις αιτήσεις μεταγωγής του Π. Ασπιώτη για τις οποίες καμία απάντηση δεν έχει δοθεί, μολοντί έχουν περάσει μήνες από την ημερομηνία κατάθεσης της πρώτης στο Συμβούλιο των Φυλακών Άμφισσας.

**ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΜΕΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ Π. ΑΣΠΙΩΤΗ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ**

**ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ
ΟΙ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΥΠΕΥΘΥΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΑΣΠΙΩΤΗ**

**ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ Π. ΑΣΠΙΩΤΗ, Γ. ΚΑΛΑΪΤΖΙΔΗ, Π.
ΚΑΡΑΣΑΡΙΝΗ**

*ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ-ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ*

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ Π.ΚΑΡΑΣΑΡΙΝΗ

**(που ήταν προφυλακισμένος για την υπόθεση των
απαλλοτριωμένων ασπίδων)**

*Δικαστικές φυλακές Ναυπλίου
18 Δεκέμβρη 2005*

Στις 21.00 περίπου της 7ης του περασμένου Ιουλίου ομάδα δέκα και πλέον αστυνομικών συνέλαβαν εμένα και το φίλο μου και κοινωνικό αγωνιστή Γιώργο Καλαϊτζίδη, μετά από παρακολούθηση του αυτοκινήτου, στο οποίο επιβαίναμε. Λίγο νωρίτερα, τον είχα πάρει έξω από το σπίτι του, στα πλαίσια της

φιλικής μας σχέσης για βραδινή έξοδο και ενώ κατευθυνόμαστε προς κάποιο καφέ ο Γιώργος πέταξε σε κάδους απορριμμάτων σάκους σκουπιδιών, που αργότερα έμαθα πως περιείχαν υλικά (κομμάτια από αστυνομικές ασπίδες) που είχαν αφαιρεθεί από διμοιρίες των ΜΑΤ, κατά τη διάρκεια συγκρούσεων μεταξύ αυτών και αγνώστων σε εμένα ατόμων λίγο καιρό νωρίτερα. Αμέσως μετά, μας σταμάτησαν και μας συνέλαβαν, με τα όπλα τους προτεταμένα και έτοιμοι να μας πυροβολήσουν, ενώ κανείς από τους δύο μας δεν πρόβαλε κάποια αντίσταση, ούτε και βρέθηκε επάνω μας κανενός είδους οπλισμός.

Στις έρευνες που έγιναν από την αστυνομία στο αυτοκίνητο και στο σπίτι μου (παράνομα) κατά τη διάρκεια της κράτησης μου στη ΓΑΔΑ (επίσης παράνομη) έως και την παραπομπή μου στην αρμόδια εισαγγελέα και στη συνέχεια στην ορισθείσα ειδική ανακρίτρια (και ενώ στο μεταξύ είχε συλληφθεί και ο Παναγιώτης Ασπιώτης, φίλος και αυτός, κοινωνικός αγωνιστής και συνάδελφος στην εργασία), αλλά και κατά την κατοπινή από 14/07/2005 προφυλάκιση μου στη δικαστική φυλακή Ναυπλίου δεν βρέθηκαν στοιχεία ικανά να στηρίξουν τις κακουργηματικού χαρακτήρα κατηγορίες που μου αποδόθηκαν, ενώ και ο Καλαϊτζίδης βεβαίωνε από την πρώτη στιγμή ότι δεν γνώριζα το περιεχόμενο των σάκων. Οι κατηγορίες αυτές που αφορούν στη σύσταση και συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση, απόπειρες ανθρωποκτονιών, ρίψεις μολότωφ κ.λ.π. και που αποδόθηκαν συλλήβδην και στους τρεις μας, με βάση τον ισχύοντα τρομονόμο, είναι το τελικό προϊόν του έργου των δικαστικών αρχών, που με ζηλευτή όρεξη και ταχύτητα διόγκωσαν σε κακουργήματα τις πλημμεληματικές πράξεις, με τις οποίες φτάσαμε ως αυτές. Αξίζει να σημειωθεί η διαρκής παραβίαση των βασικών συνταγματικών και δικονομικών δικαιωμάτων μου, αλλά και των συγκατηγορουμένων μου, από την πρώτη στιγμή για «έλεγχο υπόπτων» αρχικά (εμένα και του Γιώργου) έως και την τελική έκδοση του βουλεύματος του συμβουλίου πλημμελειοδικών της 11/07/2005, βάσει του οποίου προφυλακιστήκαμε, καθώς όλες οι δικονομικές ενέργειες που πραγματοποιήθηκαν είναι παράνομες, άρα και απολύτως άκυρες, γεγονός που αποτέλεσε και

αντικείμενο των ενστάσεων που κατατέθηκαν από τους συνηγόρους μου Βίκυ Αγγελίδου και Δημήτρη Κατσαρή. Οι ενστάσεις αυτές απορρίφθηκαν από το συμβούλιο πλημμελειοδικών στις 30/11/2005 ως αβάσιμες, ενώ οι εξηγήσεις του συμβουλίου, είναι τουλάχιστον προκλητικές (το χονδροειδές της έλλειψης της υπογραφής ενός από τους τρεις δικαστές που απαιτούνται για την έκδοση του βουλεύματος που είχα προσβάλει, οφείλεται σεπροφανή παραδρομή!). Την ίδια τύχη είχε και η αίτηση για την αποφυλάκιση μου, όπου οι δικαστικές αρχές ούτε λίγο ούτε πολύ συνάγουν πως έχω ενεργό συμμετοχή στην υποτιθέμενη «ομάδα των τριών και πλέον ατόμων» γιατί:

α)γνώριζα τον Ασπιώτη,

β)είχα πάει εκδρομή με τον Καλαϊτζίδη στο εξοχικό του και

γ)πριν τρία χρόνια είχα πάει στο εξωτερικό για να εργαστώ (οι συνήγοροι μου έχουν καταθέσει όλες τις αδιάσειστες αποδείξεις που έχω γι' αυτό) κατόπιν δήθεν υπόδειξης ατόμων του χώρου μας!!!

Οι δικαστικές αρχές διαστρεβλώνουν συστηματικά κάθε μου λέξη, στάση, πράξη και ενέργεια, με συνειρμούς έωλους, αστήρικτους και συκοφαντικούς, ενώ επίσης συστηματικά και αδιάντροπα δε λαμβάνουν υπόψη τις επίσημες αποδείξεις και διαπιστωμένους και σοβαρούς λόγους υγείας δικής μου και τις οικογένειας μου που δικαιολογούν και επιτάσσουν την αποφυλάκιση μου.

Ο πραγματικός λόγος όμως, για την απόρριψη της αίτησης αποφυλάκισης μου είναι πως πράγματι είμαι ύποπτος για επανάληψη των «κακουργηματικών αξιόποινων» πράξεων για τις οποίες προφυλακίστηκα (προσθέτω μάλιστα και υπότροπος).

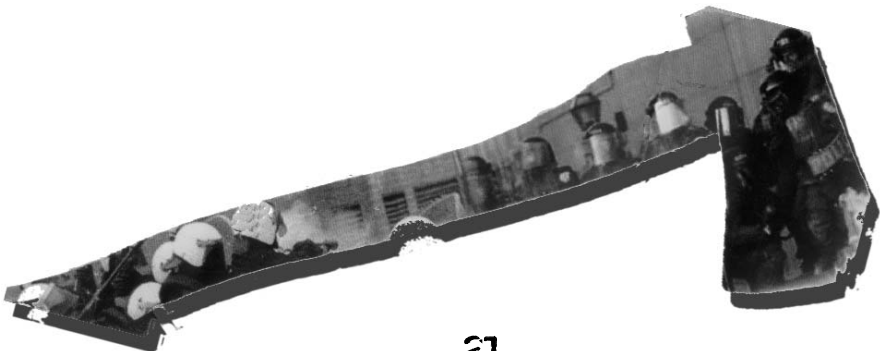
Αυτές, δεν είναι άλλες από τη διαρκή και πάντα και μόνο φανερή συμμετοχή μου στους εργατικούς, πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες, για τη διαφύλαξη των συλλογικών και ατομικών δικαιωμάτων των πολιτών, που ο παγκοσμιοποιημένος πλέον καπιταλισμός, προσπαθεί όχι απλά μόνο να συρρικνώσει αλλά να στραγγαλίσει, την αμέριστη και ενεργή συμμετοχή μου στις εκδηλώσεις συμπαράστασης και αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους, των οποίων τα πολιτικά, νομικά και ατομικά

δικαιώματα παραβιάζονται βάνουσα, καθώς και την εν γένει στάση και αγωνιστική συμμετοχή μου ενάντια σε κάθε είδους κοινωνική αδικία και εκμετάλλευση που υφίστανται οι καταπιεσμένες μειονότητες και οι κατώτερες κοινωνικά και οικονομικά τάξεις στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο.

Δραστηριοποιούμαι μέσα από το Κίνημα που αποτελείται από αριστερές και αντιεξουσιαστικές οργανώσεις, κινήσεις, ομάδες αλληλεγγύης, συλλογικότητες και ευαισθητοποιημένα και συνειδητοποιημένα άτομα, ενάντια στην κρατική βία και καταστολή και αμφισβητώ ανοιχτά το καθεστώς και τις δομές του καπιταλιστικού, αλλά και κάθε συστήματος εκμετάλλευσης, καταπίεσης και εξουσίας, που δολοφονεί εργαζόμενους εν είδει εργατικών ατυχημάτων, διώκει, φυλακίζει και εξοντώνει αντιφρονούντες, καταστρέφει το οικοσύστημα και συνθέτει αυτή την κοινωνία του κέρδους, διαφθείροντας συνειδήσεις. Αυτοί είναι οι πραγματικοί λόγοι για τους οποίους διώκομαι και είμαι φυλακισμένος πεντέμισι μήνες τώρα, έχοντας γίνει πεδίο εφαρμογής των διατάξεων του τελευταίου τρομονόμου, που έχει σκοπό να εξοντώσει όσους αμφισβητούν και αντιστέκονται, αλλά και να τρομοκρατήσει, να στερήσει σταδιακά από κάθε ουσιώδες ατομικό και πολιτικό δικαίωμα, να φακελώσει και τελικά να αιχμαλωτίσει συνειδησιακά και πολιτικά και αυτούς που δεν αντιδρούν. Ακόμη!

**ΔΕΝ ΜΕ ΤΡΟΜΑΖΟΥΝ.
ΔΕΝ ΘΑ ΜΕ ΛΥΓΙΣΟΥΝ.
ΘΑ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΑΙ.
ΘΑ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΙ.**

Πέτρος Καρασαρίνης



ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΚΟΥΝΤΑΡΔΑ (προφυλακισμένου για την υπόθεση Πολυζωγόπουλου)

Νικόλαος Κ. Κουνταρδός, κάτοικος Αθηνών, Μιχαλακοπούλου 116.

Από μάρτυρας... κατηγορούμενος στην υπόθεση
Πολυζωγόπουλου-Ρομπόλη

Αγαπημένα μου αδέρφια—σύντροφοι:

Παρ' όλη την οριακή μου οργή, καθώς ήδη ενημερώθηκα ότι μέλος της οικογένειάς μου δεν άντεξε τη δημόσια «διαπόμπευση» και διασυρμό του ονόματός μου από τα ΜΜΕ (χωρίς καν αρχίσει η διαδικασία έπαιξε το όνομα μου, καθώς το πρωί στις 9 θα παραστώ στο φυσικό δικαστή) και δε γνωρίζω την κατάσταση της υγείας του, θα ήθελα να γίνουν γνωστά τρία πραγματάκια:

1. Επιθυμία μου θα ήταν να μου συμπαρασταθείτε αδέρφια σε αυτές τις δύσκολες στιγμές δίνοντας «ειρηνικό» αλλά βροντερό παρόν το πρωί στις 9 στην Ευελπίδων. Όσοι περισσότεροι γίνεται. Ένας για όλους, όλοι για έναν.

2. Οι περισσότεροι γνωρίζετε ότι ήμουν κατά της άστοχης «επίθεσης» στον Πολυζωγόπουλο, έχω αρνηθεί τη συμμετοχή μου από την πρώτη στιγμή, και ελπίζω ότι δεν θα ποινικοποιηθούν οι ιδέες μου και οι παρέες μου από τα Εξάρχεια.

3. Το μισό αποτύπωμα ενός δαχτύλου (που τελικά αποφασίσανε να τοποθετηθεί στο πίσω κολωνάκι του αμαξιού της επίθεσης) και η μία φωτογραφία από το 98 (με μαλλί καρφάκια) που «νομίζει» ότι προσομομοιάζεται με κάποια χαρακτηριστικά του προσώπου μου ο συμπαθής κατά τα άλλα κύριος Πολυζωγόπουλος και συνοδός, δεν αποτελούν απειλή για κανέναν. Οφείλουν ο κύριος Πολυζωγόπουλος και ο καθηγητής Ρομπόλης να πάρουν ειλικρινή και αντρίκεια στάση. Είμαι ή δεν είμαι;

Ραντεβού το πρωί και όπου αλλού χρειαστεί. Είμαι αθώος και θα αποδειχτεί.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας.

Χωρίς καν τη συμβολή δικηγόρου και φίλων, αυτόβουλα, με τσαμπουκά, ίσως εν βρασμό ψυχής λόγω της προσχεδιασμένης προφυλάκισής μου πριν από λίγη ώρα, θέλω να γίνουν γνωστά τα παρακάτω (και ας χρησιμοποιηθούν κι εναντίον μου).

1. Η «δημοκρατική παράταξη» του (Μ)ΠΑ(Τ)ΣΟΚ, να ασχοληθεί πρώτα με τα σκάνδαλα Χρηματιστηρίου που έφερε κόσμο και κοσμάκη σε πλήρη απόγνωση, με το κολπάκι της αλόγιστης χρήσης πιστωτικών καρτών και πραγματικής εξόντωσης και ξεκληρίσματος οικογενειών και με την αυθαίρετη είσοδο του ευρώ στην Ελλάδα (χωρίς καν δείγμα δημοψηφίσματος). Οι κάμερες στους δρόμους, οι επιχειρήσεις «σκούπα» και διώξεις μεταναστών (από πότε μια ανθρώπινη ζωή είναι λαθραία;) και η πλήρης αμερικανοποίηση λόγω των Ολυμπιακών της Αθήνας (για χάρη τους θυμίζω τους περισσότερους από 30 νεκρούς σε εργατικά ατυχήματα, καθώς και τη μίζα και τη ντόπα που βρωμίσαν αυτή την πόλη με τεστοστερόνη). Λοιπόν, πίσω ρουφιάνοι.

Από δω και στο εξής το καλύτερο και χαριτωμένο θα ήταν για δική σας διαφήμιση ότι ο «κατηγορούμενος αντιεξουσιαστής που αρνείται στην υπόθεση Πολυζωγόπουλου» δεν είναι «γαλάζιο παιδί», αλλά να λέτε «φασίστας και ενεργό μέλος της νεολαίας του Πλεύρη». Ίσως έτσι εκμεταλλευτείτε επικοινωνιακά τα συγκεκριμένα γεγονότα και κερδίσετε πόντους στον «αγνό» αγώνα σας για αναρρίχηση στην εξουσία. Ερώτηση: άραγε από τους 500.000 δημοσίους υπαλλήλους της χώρας κανένας δεν ανήκει στον αντιεξουσιαστικό χώρο; Από πότε απαγορεύεται και διώκεται η δουλειά στο δημόσιο σε έναν αντιεξουσιαστή; Γιατί είναι αναξιοκρατική η πρόσληψη μου, όταν έχω απολυτήριο γενικού λυκείου και είμαι απόφοιτος ιδιωτικής σχολής, όταν πολλοί συνάδελφοί μου είναι απόφοιτοι δημοτικού;

2. Επειδή πολύ «πούστικα» και προβοκατόρικα, όπως λειτουργείτε συνήθως ρουφιάνοι και γλυφτράκια επερωτώντες βουλευτές, μάθετε ότι στη δουλειά που εργαζόμουν τους

τελευταίους 4 μήνες δεν το έκρυψα ποτέ από συντρόφους μου καθώς και στο τμήμα «Δήλωσης Καλλιέργειας Βάμβακος», όπου εργαζόμουν, όλοι ήξεραν τις ιδέες μου, τις αναζητήσεις μου και είμαι περήφανος που όλοι με «πηγαίνανε», ανεξάρτητα ότι κομματικά ανήκανε στα δύο μεγάλα κόμματα, με εξαίρεση λίγους αριστερούς. Απλώς άλλοι έχουν τα κότσια να το φωνάζουν μέχρι τέλους ότι είναι περήφανοι που είναι αναρχικοί και άλλοι δεν θα τολμήσουν ποτέ να βγουν από το καβούκι τους και τη μίζερη καθημερινότητα, γλύφοντας ανελλιπώς: προϊστάμενους, παραπροϊστάμενους, διευθυντάδες, προέδρους βουλευτές, υπουργούς, κ.τ.λ. Για να κλείνουμε με το θέμα της δουλειάς μου, γιατί θα «κουράσει» και πραγματικά θα με αποπροσανατολίσει από το ψητό μου, που για μένα είναι η άδικη 100% προφυλάκισή μου, θα πω κάτι τελευταίο: Ναι, πριν 4 μήνες «σούπερ βόλεμα» και πραγματικά απόφαση να μην ξανασχοληθώ με «επικίνδυνες παρέες», αλλά να αλλάξω το «life style» μου, με trendy φατσούλες, γκομενάκια, πρώτο τραπέζι πίστα και χλιδάτη ζωή, καθώς ήδη απολάμβανα το αστρονομικό ποσό των 600 ευρώ κάθε μήνα από τη συγκεκριμένη δουλειά... ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ ΣΑΣ.

Η ΟΡΓΗ ΜΑΣ ΘΑ ΤΣΑΚΙΣΕΙ ΚΑΘΕ ΡΟΥΦΙΑΝΟ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Ένας για όλους – Όλοι για έναν. Ευχαριστώ τα αδέρφια μου για τη θερμή συμπαράσταση το πρωί στην Ευελπίδων. Ραντεβού όπου χρειαστεί. Ούτε βήμα πίσω.

Υ.Γ. Κάτω από τις ειδικές συνθήκες κράτησης μου πληροφορήθηκα ότι ο κ. Πολυζωγόπουλος θα έρθει για τη διαδικασία της αναγνώρισης μόλις αναρρώσει. Τον περιμένω κι ελπίζω να μην επηρεαστεί η κρίση του από τις απόψεις που έχω εκφράσει σε αυτή την ανακοίνωση.

Προφανώς η ανακοίνωση αυτή απαντάει στην ερώτηση των τριών βουλευτών του ΠΑΣΟΚ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΟΛΥΖΩΓΟΠΟΥΛΟΥ...
...ΥΠΟΜΟΝΗ ΤΕΛΟΣ

Στις 31/01/06, μετά από πορεία αναρχικών/αντιεξουσιαστών αλληλέγγυων σε 3 προφυλακισμένους συντρόφους (οι 2 αποφυλακιστήκανε, κατηγορούνται για την υπόθεση των απαλλοτριωμένων ασπίδων των ΜΑΤ) ένα κομμάτι της πορείας συνάντησε τυχαία σε κάποιο φανάρι στα Εξάρχεια των Πολυζωγόπουλο και του επιτέθηκε με γροθιές σπάζοντας και το πολυτελές αυτοκίνητό του. Μία συμβολική πράξη που ήθελε να δείξει την κοινωνική δυσαρέσκεια προς το πρόσωπό του. Όμως αυτή η επίθεση με σφαλίρες βαφτίστηκε άρον άρον από τα κανάλια «δολοφονική» και οι επιτιθέμενοι «τραμπούκοι». Διαβάζοντας προσεκτικά την δικογραφία της υπόθεσης (βασικός σκοπός αυτού του κειμένου είναι να πληροφορήσω για τους λόγους που καθυστέρησε να κλείσει η δικογραφία, επίσης να απαντήσω σε διάφορες τραγελαφικές αναφορές που συμπεριλαμβάνονται σε αυτήν και φυσικά να δούμε κάποια χρήσιμα συμπεράσματα ενόψει της συνέχειας) αδιαμφισβήτητη είναι η διαπίστωση ότι πρόκειται καθαρά για συμβολική-παραδειγματική πράξη, όπου χρησιμοποιήθηκε η ελάχιστη βία από τους συντρόφους (άλλωστε ο ίδιος ο Πολυζωγόπουλος νοσηλεύτηκε ΜΙΑ μέρα στο νοσοκομείο), καθώς αποχωρήσανε από το σημείο της επίθεσης προτού εμφανιστούν αστυνομικές δυνάμεις. Οι ίδιοι οι μπάτσοι καταθέσανε ότι φτάσανε στο σημείο της επίθεσης και δεν ήταν κανείς.

Το επόμενο βράδυ της επίθεσης ασφαλίτες περιφέρονταν γύρω από το σπίτι μου και θεωρώντας εγώ ότι πρόκειται για άλλη μία «συνήθη» παρακολούθηση (από τις αρκετές το τελευταίο διάστημα πριν προφυλακιστώ-και φυσικά καταγγείλει σε προηγούμενο γράμμα μου από τη φυλακή) ανεβοκατέβηκα δυο και τρεις φορές στο σπίτι μου περνώντας κάθε φορά δίπλα τους επιδεικτικά. Συνεπώς αν υπήρχε κάποιο επιβαρυντικό στοιχείο εις βάρος μου, γιατί δεν με «τραβήξανε» τότε; Την επόμενη μέρα

κατάλαβα πλέον ότι δεν υπήρχε κάποιο τρανταχτό στοιχείο εις βάρος μου, ίσως απλές υποψίες των διωκτικών αρχών. Δηλαδή, την Πέμπτη 2/2 το μεσημέρι συναντώντας τους ασφαλίτες σε μία τράπεζα κοντά στο σπίτι μου, τους επιτέθηκα φραστικά με αποτέλεσμα να ανταπαντήσουν αυτοί με μια εξακρίβωση στοιχείων. ΑΠΛΗ ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΗ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ και όχι φυσικά ένταλμα όπως ψευδώς διαδίδανε τα ΜΜΕ τότε. Φτάνοντας στην ΓΑΔΑ, δε σκέφτηκα να ειδοποιήσω κάποιο δικηγόρο για την εξακρίβωση-απαγωγή καθώς θεώρησα ότι πρόκειται για ένα απλό 3ωρο ψυχολογικού σπασίματος. Ερωτιθέμενος κυρίως για υποθέσεις με εμπρησμούς και ληστείες τραπεζών δεν προέκυψε κάτι ενοχοποιητικό. Έτσι, ενώ τέλειωνε ο σχετικός χρόνος της εξακρίβωσης και μου είπαν ότι σε 5 λεπτά θα φύγω, κάποιος «υψηλά ιστάμενος» της Ασφάλειας, μου ανέφερε την υπόθεση Πολυζωγόπουλου.

Η γνώμη μου τότε για την επίθεση στον πρόεδρο της ΓΣΕΕ ήταν: Δεν με ενδιαφέρει, έχω άλλα σοβαρότερα προβλήματα, οικογενειακά κι οικονομικά ν' ασχοληθώ, κι αμέσως κρίθηκε ύποπτη από την Αστυνομία Σκέψης. Σε συνδυασμό με την παρουσία μου στην πορεία που προηγήθηκε του ξυλοδαρμού πλέον ήμουν ήδη ύποπτος γι αυτούς. Προέβησαν σε έφοδο-νταηλίκι (χωρίς ένταλμα, τίποτα) στο σπίτι μου, όπου κατέσχεσαν αναρχικό έντυπο υλικό κι ένα ρόπαλο του μπείζμπολ. Επιστρέφοντας στην ΓΑΔΑ, οι μπάτσοι δεν χάνουν την ευκαιρία να «παρουσιάσουν» συλλήψεις όπως απαιτούσαν τα κανάλια σε ένα παραλήρημα τρομολαγνείας και μου αποδίδουν-ανακοινώνουν ότι υπάρχει αποτύπωμά μου στο αμάξι της επίθεσης (με γελοίο τρόπο, καθώς ούτε οι ίδιοι ξέρανε που είναι το αποτύπωμα). Επειδή όμως από τη φύση τους αποτυπώματα, «κινητό πράγμα», δεν αποτελούν αξιόπιστο στοιχείο (να θυμίσω την υπόθεση Κ. Αβραμίδη κι από τη άλλη ότι το ίδιο αμάξι κυκλοφορεί όπως κι εγώ στον ίδιο σχετικά χώρο του κέντρου της Αθήνας, αν κι αμφιβάλλω πολύ για την ύπαρξη αποτυπώματος) τότε ακριβώς έρχεται το «θύμα», ο «καλοθελητής» Πολυζωγόπουλος για να συγκαλύψει το άθλιο έργο των Αρχών και να εκδοθεί πλέον το ένταλμα σύλληψής μου.

Πώς; Βλέποντας μια φωτογραφία μου από τον Γενάρη '98 με προσομοιάζει με το άτομο που του επιτέθηκε πρώτος, η οποία φωτό φυσικά ουδεμία σχέση έχει με την σημερινή μου εμφάνιση. Οι μπάτσοι μετατρέπουν την επίθεση με γροθιές σε δολοφονική με ξύλα και ρόπαλα χάριν στο ρόπαλο του μπέιζμπολ που κατασχέσανε έχοντας πλέον τη συγκάλυψη από τα σήματα της επίθεσης. Μ' αυτά και μ' αυτά σε μία αν μη τι άλλο διογκωμένη δικογραφία θα δикаστώ οριστικά (καθώς πριν λίγες μέρες βγήκε το βούλευμα του «στρατοδικείου») με τις κατηγορίες της απόπειρας (2 απόπειρες) ανθρωποκτονίας από κοινού και κατά συρροή και της ληστείας το ίδιο. Επίσης, τα πλημμελήματα της διακεκριμένης φθοράς κι οπλοφορίας-οπλοχρησίας δένουνε το γλυκό! Τα γεγονότα ως εδώ λίγο πολύ είναι γνωστά. Αυτό που δεν γνωρίζετε οι περισσότεροι είναι το τι ακολούθησε μέχρι να κλείσει η δικογραφία όπως ας πούμε κάποιες «συμπληρωματικές καταθέσεις». Θα προσπαθήσω να σας τις μεταφέρω αυτούσιες κι εν συντομία αλλά πριν απ' όλα να θυμίσω ότι στις 1/2, μία μέρα μετά την επίθεση, τόσο ο Πολυζωγόπουλος, όσο κι ο καθηγητής Παντείου, Ρομπόλης (το δεύτερο «θύμα» της επίθεσης) λέγανε ότι δεν επιθυμούν την δίκωξη των επιτιθέμενων. Αυτά πάντα αυτοθαυμαζόμενοι, κολλώντας ένσημα μπροστά στις κάμερες, αλλά και προανακριτικά στους μπάτσους, έτσι για να μην ξεχνιόμαστε.

Στις 9/2 ο Πολυζωγόπουλος καταθέτει τα περι «δολοφονικής» επίθεσης εναντίον μου. Στις 15/2 με νέα συμπληρωματική κατάθεση διογκώνει κι άλλο την υπόθεση λέγοντας: «Ήταν προσχεδιασμένη(!) καλά η επίθεση εναντίον μου με σκοπό να με σκοτώσουν» και θυμήθηκε ακόμα εν μέσω πολλών αντιφάσεων ότι «η προσομοίωση κάποιων χαρακτηριστικών της φωτογραφίας (αυτής του '98) επιβεβαιώνεται από εμένα με την προσθήκη ότι φορούσα μαύρο καπέλο (ξαφνικά το θυμήθηκε 15 μέρες μετά ή μάλλον διάβασε προηγουμένως κατάθεσή μου ότι φόραγα μαύρη φόρμα και καπέλο...και μπερδεύτηκε ο άνθρωπος, καθώς το καπέλο μου ήταν άσπρου χρώματος και το επιβεβαιώνουν κι οι μάρτυρες υπεράσπισής μου...τί κρίμα άλλαξες «χρώμα» Πολυζωγόπουλε), τα δε μαλλιά του ήταν λίγο

πιο μακριά από τα καρφάκια της φωτό και εξείχαν του καπέλου του» (Το ότι έχω μακριά μαλλιά ίσως οφείλεται στο κομμωτήριο της φυλακής όπου έκανα προσθετική...) Ο σουρεαλισμός σε όλο το μεγαλείο του.

Στις 10/3 ακολουθεί συμπληρωματική κατάθεση του καθηγητή Ρομπόλη λέγοντας ότι: «είχαν πρόθεση να τον σκοτώσουν με σφοδρά χτυπήματα» κι ότι νοσηλεύτηκε μισή ώρα σε κοντινό νοσοκομείο! Ο ίδιος στις 22/3, σε ερώτηση των μπάτσων για το εάν με αναγνωρίζει (από τη φωτό του '98 πάντα) είπε: «Πιστεύω ότι η εικόνα του ατόμου αυτού προσομοιάζει με αυτόν που φώναξε από την πλευρά του οδηγού του αυτοκινήτου τον κύριο Πολυζωγόπουλο “πρόεδρε, πρόεδρε” (έλα ρε προεδράρα με γεια τη νέα σου καρέκλα, άντε και πρωθυπουργός).

Τέλος, στις 5/4 σε άλλη μία μακροσκελή συμπληρωματική κατάθεση ο Πολυζωγόπουλος αναφέρεται στις κλήσεις που πραγματοποιήθηκαν από το απαλλοτριωμένο κινητό του, έκανε λόγο για δήθεν προνομιούχες άδειες ότι λάμβανα από την εργασία μου, επίσης κατέθεσε φωτογραφίες όπου απεικονίζομαι ως νεαρός σε επεισόδια στο γήπεδο και τέλος, σε ότι αφορά τον δεύτερο κατηγορούμενο Σ. Μαλινδρέτο ότι: «προσποιείται κι είναι ψυχικά καλά».

Για το θέμα του κινητού του τηλεφώνου αναφέρει ότι έγινε κλήση προς τον αρχηγό της ΕΛ.ΑΣ. του οποίου λέει ότι: «τόσο ο αριθμός, όσο και το πρόσωπο του αρχηγού της ΕΛ.ΑΣ. είναι παντελώς άγνωστα σε μένα» (αντίθετα τα παραπάνω ίσως ήταν γνωστά στους επιτιθέμενους οι οποίοι όπως έχει πει σε άπειρες συνεντεύξεις του ο Πολυζωγόπουλος ήταν μάλλον...παρακρατικοί !!!) κι έτσι κλήθηκε ο αρχιμπάτσος να καταθέσει, ότι άγνωστοι τον βρίζανε (όπως άλλωστε είναι γνωστό και με Γιακουμάτο, Βενιζέλο, Κακαουνάκη κι άλλους) και ότι: «έδωσα τον αριθμό μου στον κύριο Πολυζωγόπουλο για να συνεργαζόμαστε για τις ομαλές κι ασφαλείς πορείες της ΓΣΕΕ» (δεν μου κάνει καμία εντύπωση, άλλωστε για όποιον έχει συγκρουσιακή διάθεση σε πορείες να θυμίσω απλά τα λόγια του «αγωνιστή» Πολυζωγόπουλου ωρυόμενου στα μεγάφωνα:

«Πιάστε τους προβοκάτορες» μπροστά στη θέα ενός φλεγόμενου περιπολικού στην λεωφόρο Αλεξάνδρας (Αλήθεια τι να πρωτοθυμηθώ; Μήπως τον εμπρησμό κάμερας ασφαλείας της ΓΣΕΕ όπου πάλι έγινε «δολοφονική» επίθεση στον πρόεδρο;)

Επίσης, ο αυτοαποκαλούμενος «υπερασπιστής των αδυνάτων» (ή καλύτερα των δυνατών;) Πολυζωγόπουλος μαζί με αυτό το υπόμνημα κατέθεσε 5 φωτογραφίες (ο AP-N-ΤΕΜΗΣ ΜΑΤΣΑΣ του τις έδωσε;) όπου απεικονίζομαι να συμμετέχω σε επεισόδια σε γήπεδο πριν 5 χρόνια εναντίον των ΜΑΤ. Μάλιστα λέει: «Πληροφορήθηκα ότι ο Νίκος Κουνταρδάς θεωρείται ηγέτης ανάμεσα στους οργανωμένους χούλιγκανς της συγκεκριμένης ποδοσφαιρικής ομάδας. Είναι χαρακτηριστικό ότι στις φωτογραφίες αυτές απεικονίζεται να αιμορραγεί σε συγκεκριμένο σημείο του προσώπου του» και συνεχίζει ακάθεκτος ότι: «Είναι γνωστό ότι οι αυτοαποκαλούμενοι ηγέτες χρησιμοποιούν διάφορα υλικά-αμπούλες που σπάζουν ώστε να παρουσιάζονται ότι αιμορραγούν κι επίσης να πετά πέτρες προς τους αστυνομικούς οι οποίοι δεν τον εμποδίζουν καν, και να παροτρύνει και τους υπόλοιπους στο έργο του». Αυτά! Τώρα τι να πω, ας προσπαθήσω με σοβαρότητα να απαντήσω σε όλο αυτό το παραλήρημα.

Καταρχήν όλα τα παραπάνω και συνολικά το τελευταίο υπόμνημά του δημοσιεύτηκε από γνωστή και μεγάλη σε κυκλοφορία κυριακάτικη εφημερίδα όπου κάποιος «κύριος» Χατζίδης υπογράφει το ρεπορτάζ. Αυτός πήρε όλες τις παραπάνω γελοιοότητες, κόλλησε κι ένα «...συμμετέχων στο ξυλοδαρμό Νίκος Κουνταρδάς» και δημιούργησε εντυπώσεις παραβλέποντας κάθε τεκμήριο αθωότητας. Πάντως το συνολικό κείμενο (με πιασάρικο τίτλο φυσικά: «Οι τραμπούκοι τηλεφώνησαν στον αρχηγό της ΕΛ.ΑΣ.» και παρακάτω: «Ο μύθος ενός χουλιγκάνικου βίου») μπορεί να μην ήταν δικές του επινοήσεις του αλλά του Πολυζωγόπουλου (ή ίσως του δικηγόρου του ΒΓΟΝΤΖΑ), όμως μόνο και μόνο που τις μετέφερε (και φυσικά δεν δημοσίευσε την απάντησή μου) να ξέρει ότι δεν ελαφρύνει η θέση του. Τίποτε άλλο, αυτό μόνο. Κι επειδή πολλά παιδιά με ρωτάνε αν θα κάνω αγωγές κι αν θα προσφύγω κάπου να τους πω ότι έχω

άλλους τρόπους να απαντάω σε κάθε λογής ρουφιάνο. Το να αξιώνει κάποιος χρηματικές αποζημιώσεις δεν πιστεύω ότι είναι και το πιο ηχηρό χαστούκι που αξίζει σε αυτά τα ανθρωπάκια. Ίσως να' ναι ένα χαστούκι άλλα μάλλον όχι και τόσο αποτελεσματικό...

As επιστρέψω στα παραπάνω τα περί «χουλιγκάνικου βίου» και να πω ότι η συγκεκριμένη διμοιρία των ΜΑΤ που απεικονίζεται στη φωτό ξεκίνησε αναίτια επίθεση προς τον κόσμο ρίχνοντας αδιακρίτως πέτρες με τα γνωστά αποτελέσματα: ένα παλικάρι έχασε το μάτι του από πέτρα που δέχτηκε κι έχει προσφύγει με αγωγές κατά της ένστολης αλητείας και φυσικά είχε γίνει πολύς «θόρυβος» τότε για όσους θυμούνται, ή καλύτερα για όσους δεν ξεχνάνε και δεν συγχωράνε. Συνεπώς θα ήταν αφελής η ερώτηση για το ποιοι είναι εδώ και χρόνια οι «αλήτες των γηπέδων». Από τα «ακούμητα στρατιωτάκια» δέχτηκα κι εγώ μια πέτρα στο μέτωπο με αποτέλεσμα την αιμορραγία και 5 ράμματα. Κάπου εκεί να παραδεχτώ ότι επιτέθηκα, ήταν μία δίκαιη πράξη αντι-βίας να τους πετάξω πέτρες και καρέκλες και θεωρώ σωστό για όποιον δεν έχει χάσει τον αυτοσεβασμό του ότι αυτό θα έπρεπε να κάνει. Βία στη βία, τελεία και παύλα. Όσο για τα περί «ηγετικού ασυνείδητου χουλιγκάνου» έχω να πω ότι είμαι πλήρως συνειδητοποιημένος για ότι κάνω κι ευτυχώς δεν είμαι παρά ο ηγέτης κι αφέντης μόνο του εαυτού μου. Τα δήθεν «υλικά-αμπούλες» που τα σπάνε για να φαίνεται ότι αιμορραγούν τα θεωρώ τουλάχιστον γελοία. Ίσως βέβαια άλλοι να βάζονται με ΜΠΕΤΑΝΤΙΝ για να το παίξουν «ήρωες» και «ματωμένοι αγωνιστές». Όμως δυστυχώς το ΜΠΕΤΑΝΤΙΝ ξεβάφει γρήγορα γι αυτούς...

Επίσης, κύριε Πολυζωγόπουλε μάθετε ότι στην εργασία μου δεν λάμβανα ολιγοήμερες άδειες αλλά ορισμένες μέρες απουσίαζα με αποτέλεσμα να μην πληρώνομαι κι ο μισθός ο μηνιατικός από το αστρονομικό ποσό των 600!, έπεσε στα 380!. Τι σημασία έχουν όλα αυτά με τον ξυλοδαρμό; Δεν μπορώ να καταλάβω. Μήπως σας πείραξε που δεν ήμουν παραγωγικός στην εργασία μου; Μήπως πειράζει κι ενοχλούν οι απεργίες; Πάντως μακάρι όπως αναρωτιέστε και ψάχνετε για δήθεν προνομιούχες άδειες εργαζομένων να ασχολιόσασταν για τα 10

χρόνια ανασφάλιστης εργασίας μου (κυρίως σε καφέ-μπαρ) ή για τα 5 χρόνια κάρτας ανεργίας στον ΟΑΕΔ. Και στο τέλος τέλος αφού θέλετε και κάνετε λόγο για περιστατικά πέρα από την «δολοφονική επίθεση» εναντίον σας θα μπορούσα να πω, αν και τα χετε ακούσει από τους συντρόφους μου περί «εξύψωση μισθωτής σκλαβιάς» με την αύξηση των 0,97! ή περί σιωπής (ίσως συννεοχής) στα δεκάδες εργατικά «ατυχήματα», και πόσα άλλα δεν έχουμε δει ακόμα...θα φρίξουμε όταν γίνουν γνωστά...

Το συγκεκριμένο υπόμνημα-συμπληρωματική (ή καλύτερα «δωσιματική»;) της 4/5 (να σημειώσω ότι άργησε να κατατεθεί καθώς όπως λέει ο Πολυζωγόπουλος: «Δεν μπορούσα να προσέλθω διότι αφιέρωσα όλες τις δυνάμεις μου στις διαπραγματεύσεις για την κατάρτιση της νέας Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας ανάμεσα στους εργαζόμενους και στο ΣΕΒ από τις 15/2»).

Κλείνει με μία διαπίστωση-ψυχανάλυση του κυρίου Πολυζωγόπουλου για τον άλλο κατηγορούμενο, τον Σ. Μαλινδρέτο, για τον οποίο αναφέρει: «Προσποιείται και είναι ψυχικά καλά», παραβλέποντας την ψυχική ίσως αστάθεια που παρουσίασε αυτός ο άνθρωπος στις δηλώσεις του τόσο στον εισαγγελέα όσο και στην ΓΑΔΑ. Για τον κύριο Πολυζωγόπουλο η νοσηλεία του Σ. Μαλινδρέτου στο Δρομοκαϊτείο παλαιότερα αποτελεί προσποίηση κι η νοσηλεία του Σ. Μαλινδρέτου στο ψυχιατρείο Κορυδαλλού, σ' αυτήν την «αποθήκη ψυχών» εδώ και 7 μήνες, προσποίηση είναι και αυτή;

Κι όμως η Δικαιοσύνη φαίνεται να είναι σε εντεταλμένη υπηρεσία, καθώς όχι μόνο συνεχίζει να κρατάει έγκλειστο αυτόν τον άνθρωπο αντίθετα πείστηκε (από τα λεγόμενα Πολυζωγόπουλου μάλλον) ότι τον Σ. Μαλινδρέτο τον αναγκάσανε τέσσερις Μάρτυρες του Ιεχωβά(!) να συμμετάσχει στην επίθεση και πλέον έχουν κληθεί να παρουσιαστούν αυτοί οι 4 στο δικαστήριο ως «ηθικοί αυτουργοί» της «προσχεδιασμένης» επίθεσης. Πραγματικό τσίρκο!

Από την μεριά μου να πω ότι δεν θα επιτρέψω με κάθε μέσο και όλα να αποτελέσω εφιαλτήριο αριθισμού και καριέρας για κανένα μπατσάκι, δικαστή και πολιτικάντη. Η υπομονή μου

τελειώνει και μου φέρνει αηδία όλο αυτό το θέατρο του παραλόγου. Τελευταία παράσταση ήταν στις 8 Αυγούστου όπου «συζητήθηκε» η αίτησή μου γι' αποφυλάκιση στο (μόνιμα) τυπικού χαρακτήρα εξάμηνο Συμβούλιο, και φυσικά απορρίφθηκε και για μένα και για το συγκατηγορούμένό μου. Η εισηγήτρια Δ. ΒΑΣΙΛΟΔΗΜΗΤΡΑΚΗ με μία διογκωμένη πρόταση κατέληξε αρνητικά και η πρόεδρος Ι. ΜΑΡΓΓΕΛΟΥ κούνησε αρνητικά την κεφαλα της με αποτέλεσμα να περιμένω άλλους 2 μήνες μέχρι την επόμενη αίτηση. Κάπου εδώ να πω εν ψυχρώ (κι όχι εν θερμώ) ότι μία ενδεχόμενη παράταση της προφυλάκισής μου θα μ' εξαγριώσει κι άλλο και το μόνο που θα καταφέρουν όλοι οι ανευθυνοϋπεύθυνοι είναι τα αντίποινα που υπόσχομαι να έχουν μεγαλύτερη ένταση όταν βγω. Η οργή μου είναι οριακή καθώς βρίσκομαι προφυλακισμένος 7 μήνες (για ένα απλό ξυλοδαρμό και αστεία έως γελοία στοιχεία εις βάρος μου) σε ένα σύστημα που δεν είναι «σωφρονιστικό» όπως το αποκαλούν αλλά καθαρά τιμωρητικό. Δείγμα των άθλιων καταστάσεων εδώ πέρα είναι και ο θάνατος 4 συγκρατούμενων μου οι οποίοι κήκαν ζωντανόι στο κελί τους πριν λίγο καιρό.

Κλείνοντας να πω ότι είναι βαθιά κοινωνικοπολιτικό για μένα ο καθένας να μπορεί να βασίζεται στους συντρόφους του ακόμα κι αν δεν τους γνωρίζει κι όχι ο καθένας να βασίζεται αποκλειστικά στην οικογένειά του ή τους κοντινούς του. Ένα δυνατό ευχαριστώ και μια επαναστατική αγκαλιά κυρίως σε όσους δεν γνωρίζω κι έχετε επιλέξει κάποιες κινήσεις αλληλεγγύης στο πρόσωπό μου. Γράμματα, οικονομικές συμβολές, συμπαράσταση, συναυλίες αλληλεγγύης αλλά και εμπρησμοί είναι που δίνουν δύναμη εδώ «μέσα». Κυρίως το τελευταίο: ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ. Να ξεκαθαρίσω κι επιθυμώ η ΑΜΗΛΕΓΓΥΗ για μένα προσωπικά να μην είναι ειρηνικές, κλαψιάρικες παρελάσεις με πολύβοα (ποιος τους ακούει) και πολύχρωμα (στην ουσία άχρωμα) πλήθη. ΑΜΗΛΕΓΓΥΗ για μένα αδέρφια είναι αυτή που όταν προφυλακίστηκα επιτεθήκατε δίκαια στους δημοσιογράφους-πιόνια. Έτσι πρέπει. Δεν είναι ΑΜΗΛΕΓΓΥΗ τα «λουλούδια» ή «γραφεία Τύπου» κι αναφέρομαι σε κάποιον Κάιν ο οποίος και στη

δικιά μου υπόθεση είχε «ανοίξει» τον δρόμο των Αρχών καθώς έκανε λόγο για «δολοφονική επίθεση», για «αναρχοφασίστες» και για «ανεγκέφαλους χούλιγκανς» μιλώντας ως Ομοσπονδία Αναρχικών ή «ομάδα τάδε» (ελπίζω άθελά του, αν και πολύ αμφιβάλλω, πάντως θα μου τα εξηγήσει από κοντά κάποια στιγμή). Τότε ακριβώς ΜΜΕ κι αφεντικά μας παρουσιάσανε έναν Πολυζωγόπουλο που «αργοπέθαινε». Δεν θ' αναφερθώ άλλο γι αυτό το άτομο που παρουσιάζεται ως ομάδα γιατί θα πάρει υπεραξία όπως ο Πολυζωγόπουλος. Να του πω απλώς ότι όποιος φοβάται τη σύγκρουση βολεύεται και με την υποταγή.

Τέλος, να πω ότι έχω κουραστεί να απαιτώ (από τη ΓΑΔΑ ακόμη όσο θυμάστε) την κατά αντιπαράσταση εξέταση (το τετ α τετ δηλαδή) για να τελειώσει το παραμύθι. Δεν έγινε ποτέ προφανώς για δικούς τους λόγους είτε από την πλευρά των διωκτικών αρχών είτε από την πλευρά των «θυμάτων». Η αξιοπρέπεια και προπάντων η περηφάνια μου ως Αναρχικός δεν μου επιτρέπουν να αφήσω να φανεί αυτή η απαίτηση ως επαιτεία. Και φυσικά δεν πρόκειται να γλύψω ή να παρακαλέσω ποτέ ή να το παίξω «καλό παιδί» κι αυτό ίσως είναι που τους ενοχλεί περισσότερο. Θα τα πούμε στο δικαστήριο...Ας κάνουν ότι νομίζουν όλοι, απλά να το βάλουν καλά στο μυαλό τους, όσο πιο πολύ το τραβάνε τόσο πιο hardcore απαντήσεις θα παίρνουνε. Οι φόβοι τους ενισχύονται, όσο για μένα που έχω μπλέξει σ' αυτή την κατασκευασμένη δίκωξη, τι να φοβηθώ: μην μου κόψουν το νερό και μου μαραθούν τα λάχανα;

**ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ ΚΡΑΤΑΤΕ ΤΑ ΚΟΡΜΙΑ ΜΑΣ
ΚΙ ΟΧΙ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΜΑΣ
ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ**

Με Υγεία κι Αναρχία

Νίκος Κουνταρδάς,

προφυλακισμένος για την επίθεση στους Πολυζωγόπουλο-Ρομπόλη

ΥΓ1: Θεώρησα σωστό να δημοσιοποιήσω κάποια τρανταχτά συμπεράσματα μιλώντας με αποδείξεις για την «ένταση» της επίθεσης. Εννοείται ότι δεν με απασχολεί αν ήταν επίθεση με σφαλίρες ή αν έγινε εν ανθρωποκτονία καθώς την

ώρα της επίθεσης βρισκόμουν αλλού, σε παρακείμενο καφενείο. Απλώς αν εμείς οι κατηγορούμενοι προσποιούμαστε, τότε οι εμπλεκόμενοι του κατηγορητηρίου τι κάνουν; Ας μου απαντήσει ο Πολυζωγόπουλος αλλά και ο Ρομπόλης σ' αυτό, αν και ξέρω ότι δεν θα το κάνουν. Τουλάχιστον αν θέλουν ας απαντήσουν στην ερώτηση: «Ποια η γνώμη σας για τον κοινωνικό χαφιεδισμό;»

ΥΓ2: Να εκφράσω την ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ μου κι ένα ξεχωριστό ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ για την στήριξη σε κάποιους... «αλήτες των γηπέδων»: τα παιδιά της ORIGINAL, του Αστέρα Εξαρχείων, της Λιβόρνο, της St. Pauli αλλά και του Παπάφη Club, οι οποίοι αποδεικνύονται ότι είναι πολύ πιο συνειδητοποιημένοι από κάποιους άλλους θεωρούμενους «σοβαρούς». Να συνεχίσουν τις κοινωνικές «παρεμβάσεις» τους, τον antifa κι αντιρατσιστικό χαρακτήρα τους μέσα αλλά κυρίως έξω από τα γήπεδα και να αντισταθούν στην ηλεκτρονική παρακολούθηση και στο νέο τρομονόμο των εξουσιαστών που έχει στόχο τους απανταχού ταραχοποιούς των γηπέδων.

Τέλος, θα θυμίσω για πάρτη τους τα λόγια του Che: «Το ποδόσφαιρό δεν είναι απλά ένα παιχνίδι, αλλά ένα ακόμη όπλο για την Επανάσταση».

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΑΡΑΣΙΟΥ ΖΑΝΤΟΡΟΖΝΙ
(προφυλακισμένου για τις συγκρούσεις κατά τη διάρκεια της πορείας του Ε.Κ.Φ. στην Αθήνα στις 6 Μαη 2006)

26 Μάη 2006

Πρώτ' απ' όλα θέλω να ευχαριστήσω όλους όσους ενδιαφέρθηκαν, στάθηκαν και στέκονται αλληλέγγυοι. Η προσπάθεια που κάνατε και κάνετε μας συγκινεί και μας δίνει δύναμη.

Από τις 12 Μαΐου βρίσκομαι προφυλακισμένος στις φυλακές Κορυδαλλού. Λίγο πολύ τα γεγονότα είναι γνωστά. Το κατηγορητήριο βασίστηκε κυρίως σε καταθέσεις και μαρτυρίες μπάτσων. Η ανακρίτρια έστρωσε τις δικογραφίες βάσει των

γνωστών μεθοδεύσεων του κράτους για ανεύρεση ενόχων . Συγκεκριμένα στην δική μου περίπτωση βρέθηκα να έχω στον εισαγγελέα μαρτυρία μπάτσου μέσα στη δικογραφία για κατοχή μολότοφ, κάτι το οποίο μέχρι τότε δεν υπήρχε. Χαρακτηριστική είναι και η φράση του εισαγγελέα: «μα καλά ρε παιδιά , τι μου λέτε τώρα, ότι οι κύριοι αστυνομικοί μας λένε ψέματα; Αφού είναι εκπαιδευμένοι να λένε μόνο την αλήθεια». Όσο αστεία και να ακούγεται αυτή η φράση, δείχνει ότι το παιγνίδι παίζεται μόνο από την πλευρά τους εκεί μέσα. Αυτό βέβαια μου είναι απόλυτα φυσικό και γι' αυτό δεν περιμένω τίποτα αλλά ούτε και ζητώ τίποτα από την δικαιοσύνη τους.

Από την άλλη το γεγονός ότι μας βάλανε όλους σε διαφορετικές πτέρυγες και προπάντων μακριά από την Α , δείχνει ότι παρ' όλες τις απειλές και τα νταϊλίκια των μπάτσων στην ασφάλεια και στον Κορυδαλλό, κατά βάθος φοβούνται μην συσπειρωθούμε.

Εγώ προσωπικά έχω κάνει ήδη μία αίτηση μεταφοράς μου στην Α πτέρυγα η οποία απορρίφθηκε.

Περιμένοντας την επανεξέταση της υπόθεσης μου στο επόμενο δεκαπενθήμερο, ενημερώνομαι για τις κινήσεις αλληλεγγύης που κάνετε έξω καθώς επίσης ενημερώθηκα και για την αποφυλάκιση του Γιάννη, κάτι το οποίο με χαροποίησε πολύ. Ο αγώνας συνεχίζεται μέσα και έξω από τα κελιά , άλλοτε με νίκες και άλλοτε με ήττες. Το θέμα είναι να συνεχίζεται...

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ.

*ΤΑΡΑΣΙΟΣ ΖΑΝΤΟΠΟΖΝΙ
Γ ΠΤΕΡΥΓΑ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ.*

ΟΤΑΝ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ...

Εδώ και 5 μήνες βρίσκομαι προφυλακισμένος στις δικαστικές φυλακές Κορυδαλλού κατηγορούμενος για τα γεγονότα που συνέβησαν στη διαδήλωση του Ε.Κ.Φ. την 6η Μάη. Είναι δύσκολο να φανταστείς πως είναι να ξυπνάς το πρωί για να συμμετάσχεις σε μια διαδήλωση και να κοιμάσαι επί πέντε ολόκληρους μήνες πίσω από τα κάγκελα. Μέχρι ποιο σημείο μπορεί να φτάσει λοιπόν η εκδίκηση του “δημοκρατικού”

κράτους τους ;

Η εμπειρία της φυλακής είναι κάτι που αποτυπώνεται μέσα σου και σε κάνει να δεις την καταπίεση της εξουσίας με μια καινούρια πιο σφαιρική ματιά. Όλα αυτά που είχα ακούσει για τις φυλακές και άλλα τόσα που μου ήταν άγνωστα αποτελούν καθημερινά γεγονότα εδώ μέσα. Η αδιαφορία , η αποχαύνωση των κρατουμένων με ψυχοφάρμακα, ο ρατσισμός, η εκμετάλλευση, οι εξοντωτικές ποινές και οι αυτοκτονίες είναι ενδεικτικά γεγονότα της κατάστασης που επικρατεί εδώ.

Όσον αφορά την υπόθεσή μας, αυτή την εβδομάδα οι μπάτσοι καταθέτουν στην ανακρίτρια. Η κατασκευή ενόχων είναι μια συνήθη πρακτική της εξουσίας. Η περίπτωση μας δεν αποτελεί εξαίρεση. Κατηγορούμαστε για “φθορά ιδιωτικής και δημόσιας περιουσίας, κατασκευή και χρήσης εκρηκτικών, επίθεση κατά αστυνομικών (απόπειρας ανθρωποκτονίας!!), ρίψη αντικειμένων, αντίσταση κατά της αρχής κ.α. “. Οι διαδικασίες που χρησιμοποίησε η ανακρίτρια στην υπόθεση μας κάθε άλλο παρά νόμιμες είναι. Ο ρόλος των μπάτσων όσον αφορά τις καταθέσεις τους θυμίζει ατάλαντους κομπάρσους παρ’ όλα αυτά, αυτές οι κακοστημένες καταθέσεις αρκούν για να μας στερούν την ελευθερία μας για τόσο πολύ καιρό.

Με την ολοκλήρωση των καταθέσεων θα πρέπει να κλείσει ο φάκελος και να πάρουμε επιτέλους τις δικογραφίες. Η αδικαιολόγητη αργοπορία είναι ένα εργαλείο που έχει χρησιμοποιηθεί και στην περίπτωση της υπόθεσης απαλλοτρίωσης αστυνομικού υλικού(Γ. Καλαϊτζίδης ,Π. Ασπιώτης, Π. Καρασαρίνης) από την ίδια ανακρίτρια. Η βραδυκίνητη γραφειοκρατία χρησιμοποιείται ως πρόφαση για την απόρριψη κάθε αιτήματος απελευθέρωσης. Ενώ τα ελλιπή αποδεικτικά στοιχεία είναι η απόδειξη ότι η δικαιοσύνη κάθε άλλο παρά τυφλή είναι.

Η αλληλεγγύη είναι από τα λίγα πράγματα που πραγματικά μου δίνουν κουράγιο εδώ μέσα. Όσο δυναμώνουν οι φωνές σας τόσο δυναμώνει η θέληση για αγώνα. Είναι ο κρίκος που μας συνδέει ξεπερνώντας τα καγκελόφραχτα παράθυρα απ’ όπου η ελευθερία φαντάζει τόσο κοντά συνάμα είναι τόσο

μακριά. Γι' αυτό λοιπόν και θεωρώ ότι με οποιοδήποτε τρόπο κι αν εκφράζεται μόνο καλό μπορεί να κάνει στην υπόθεσή μας. Μόνο δύναμη μπορεί να δώσει στα ήδη σπασμένα νεύρα μου. Δεν ζητάμε και ούτε παρακαλούμε τον κρατικό μηχανισμό να μας αφήσει απ' τα γρανάζια του, ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ την άμεση απελευθέρωσή μας.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

αράσιο Ζαντορόζι

Γ' πτέρυγα φυλακών Κορυδαλλού

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ **2 Απρίλη 2006**

Το βράδυ της 31ης Μαρτίου οι κρατούμενοι της Α', Γ' και Δ' πτέρυγας των φυλακών Κορυδαλλού προχώρησαν σε αποχή από το συσσίτιο και αρνήθηκαν να μπουν στα κελιά τους καταλαμβάνοντας τις πτέρυγες για τουλάχιστον δύο ώρες. Έως σήμερα Κυριακή 2/4/2006 οι κρατούμενοι της Δ' Πτέρυγας συνεχίζουν την αποχή συσσιτίου απαιτώντας την πλήρη διαλεύκανση του συμβάντος που καταδίκασε σε φρικτό θάνατο τους 3 κρατούμενους του κελιού 80 και δηλώνοντας συμπαράσταση στον τέταρτο που χαροπαλεύει στον Ερυθρό. Το Υπουργείο Δικαιοσύνης οφείλει να αναλάβει τις ευθύνες του για το απάνθρωπο «σωφρονιστικό» σύστημα υπό την ομηρία του οποίου πασχίζουμε να επιβιώσουμε.

ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ 1. Άμεση αποσυμφόρηση των φυλακών με αναστολή ποινών και νομοθετικές ρυθμίσεις για έκτακτη παραγραφή. Ειδικότερα για τις Φυλακές Κορυδαλλού έως δύο κρατούμενοι σε κάθε κελί.

2. Να μειωθεί στα 12 χρόνια το όριο εκτιθείσας ποινής για υπ' όρον απόλυση σε περίπτωση ισόβιας κάθειρξης.

3. Να μειωθεί το ανώτατο όριο εκτιθείσας ποινής για την υπ' όρον απόλυση στις υπόλοιπες περιπτώσεις από τα 15 στα 10

χρόνια περιλαμβάνοντας και την ενεργοποίηση του χρόνου εργασίας (μεροκάματα).

4. Να καταργηθεί η διάταξη περί έκτισης των 4/5 της ποινής για τα κακουργήματα που αφορά και να καθιερωθεί και στις περιπτώσεις αυτές το όριο των 3/5 .

5. Να σταματήσει η προσχηματική και καταχρηστική απόρριψη των αιτημάτων αναστολής. Να χορηγείται η αναστολή, σύμφωνα με το νόμο, όταν οι κρατούμενοι έχουν εκτίσει τα προβλεπόμενα όρια ποινής. (σήμερα 3/5 για τα κακουργήματα και 2/5 για τα πλημμελήματα).

6. Να χορηγούνται κανονικά οι άδειες, όταν οι κρατούμενοι το δικαιούνται.

7. Να σταματήσει η ανέγερση κλειστών φυλακών και να επεκταθούν οι αγροτικές και τα καταστήματα για εργασία.

8. Να σταματήσει το καθεστώς απομόνωσης των κρατούμενων που κατηγορούνται ως μέλη των Ε.Ο 17N και ΕΛΑ.

9. Εργασία για όλους τους κρατούμενους. Να καθιερωθούν τα 45 ημερομίσθια και στις κλειστές φυλακές.

10. Να μειωθεί στους 12 μήνες το όριο προφυλάκισης σε όλες τις περιπτώσεις.

11. Να μπει φραγμός στην πρακτική των εύκολων προφυλακίσεων και των εξοντωτικών ποινών. Να πάψουν τα Συμβούλια που αποφασίζουν ανά 6μηνο για την παράταση της προφυλάκισης να αποτελούν μια τυπική διαδικασία.

12. Πλήρης ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους τους κρατούμενους και ειδική μέριμνα για τους χρήστες ναρκωτικών. Κορυδαλλός, Κυριακή 2/4/2006 Επιτροπή Κρατουμένων Φυλακών Κορυδαλλού

ΓΡΑΜΜΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ Μάης 2006

κείμενο με αφορμή τη διοργάνωση συναυλίας αλληλεγγύης απο την κατάληψη Terra Incognita για την οικονομική ενίσχυση των κρατουμένων.

Τους αγωνιστικούς μας χαιρετισμούς σε όλους τους συντρόφους που μας συμπαραστέκονται στη Θεσσαλονίκη.

Η συναυλία αλληλεγγύης όπως και όλες οι άλλες κινήσεις που έχουν πραγματοποιηθεί, είναι πολύτιμες πολιτικές πράξεις αγώνα που βοηθούν στο να σπάσει το καθεστώς απομόνωσης και παραπληροφόρησης που κυριαρχεί στις υποθέσεις μας.

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε όλους τους συντρόφους που για μια ακόμα φορά αποδεικνύουν πως κανένας αναρχικός κρατούμενος δε θα είναι ποτέ και πουθενά μόνος του. Από μεριάς μας έχουμε να δηλώσουμε πως η φυλάκισή μας όσο κι αν διαρκέσει στον καθένα, δεν μας έχει επηρεάσει ούτε στο ελάχιστο και για μας η φυλακή είναι ένας ακόμα χώρος αγώνα και αναρχικής παρέμβασης.

Αυτό που μας δίνει μεγάλο κουράγιο είναι η ενδυνάμωση του αναρχικού κινήματος και η συνέχεια του αντικρατικού αγώνα με ακόμα μεγαλύτερο πείσμα και δυναμισμό.

ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ!

18.05.2006

Αναρχικοί κρατούμενοι των φυλακών κορυδαλλού.

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ Γ.ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ (προφυλακισμένος για ληστεία τράπεζας)

(δημοσιεύτηκε στο “Ποντίκι”)

Αυτό το γράμμα, σύντροφοι, είναι μια πρώτη προσπάθεια να μιλήσω και να σχολιάσω γεγονότα και καταστάσεις που διαδραματίστηκαν και βίωσα με αφορμή τη συμμετοχή μου στη ληστεία της Εθνικής Τράπεζας στο κέντρο της Αθήνας στις 16 Ιανουαρίου. Πριν όμως επεκταθώ σε αυτά καθαυτά τα γεγονότα, θα ήθελα να πω μερικά πράγματα όσον αφορά στα κίνητρα για την επιλογή μου να προβώ σε μια τέτοια ενέργεια και τι σημαίνει για μένα.

Η σημερινή κοινωνία θεωρώ ότι δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια άμαξα σε προδιαγεγραμμένη διαδρομή, που οδεύει στην πλήρη αποκλήνωσή της. Τον ρόλο των επιβατών, των τροχών αλλά και των αλόγων, της κινητήριας δύναμης δηλαδή, τον παίζουμε εμείς οι ίδιοι οι άνθρωποι. Οδηγό της έχει το σκληρό πρόσωπο του καπιταλισμού και συνοδηγό της ένα απρόσωπο και νεφελώδες κράτος.

Ο δρόμος φυσικά δεν είναι σπαρμένος με ροδοπέταλα και άνθη, αλλά με αίμα και ανθρώπινα κορμιά. Με άτομα ή ομάδες που θέλησαν είτε να αντισταθούν και να αλλάξουν αυτήν την ξέφρενη πορεία της, είτε να σταθούν εμπόδιο μπροστά της, και είναι μεγάλος ο κατάλογος αυτών. Αντιφρονούντες, ανυπάκουοι, ανυπότακτοι, αριστεροί, αντιεξουσιαστές και αναρχικοί γεμίζουν αρκετές αιματηρές σελίδες στο βιβλίο της ιστορίας αυτής της διαδρομής. Κάπου ανάμεσα στις δυο τελευταίες ομάδες θεωρώ ότι ανήκω και εγώ.

Στον βαθμό συνειδητοποίησης λοιπόν που μου προσφέρει η κοσμοθεωρία μου και η αντίληψη μου, αυτό που μπορώ να διακρίνω εύκολα είναι ότι η σημερινή κοινωνία δεν στηρίζεται πουθενά αλλού παρά στη βία, στην καταπίεση και στην εκμετάλλευση. Μια κοινωνία όπου η προσπάθεια της είναι η καταρράκωση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας με κάθε τρόπο και μέσο. Και αυτό το βιώνει και το εισπράττει ο καθένας μας στην

καθημερινότητα του, είτε με την εξαναγκαστική συναναστροφή του με κρατικούς θεσμούς-φορείς, είτε στην εργασία του και από αυτούς που τη διαχειρίζονται και την καρπώνονται.

Εργασία, δουλειά: έννοιες που στην ουσία σημαίνουν μισθωτή σκλαβιά και δουλειά. Η εργασία και η υπεραξία της αποτελούν για το σημερινό οικονομικό σύστημα τους στυλοβάτες για το ίδιο, ενώ τα άτομα που τη διεκπεραιώνουν, και με τις συνθήκες που γίνεται αυτό, επιβεβαιώνεται ότι οι άνθρωποι αντιμετωπίζονται σαν αναλώσιμα είδη, σαν σύγχρονοι σκλάβοι. Βλέπουμε εργάτες να σαπίζουν από αρρώστιες που οφείλονται στην πολύχρονη έκθεσή τους σε βλαβερές ουσίες, να πεθαίνουν είτε από πτώσεις είτε από εκρήξεις στους καπιταλιστικούς ναούς που κατασκευάζουν, να χάνουν την ορμή, τη ζωντάνια, τον αυθορμητισμό που χαρακτηρίζουν ένα εν δυνάμει ελεύθερο άτομο.

Δουλεύοντας εξαντλητικά ωράρια και απασχολούμενοι σε δυο και τρεις δουλειές ταυτόχρονα για λίγα ψίχουλα. Όταν για τις πιο στοιχειώδεις ανάγκες του ανθρώπου αναγκάζεται το άτομο να υποθηκεύει σε αυτούς τους στυγνούς δυνάστες που ακούν στο όνομα τράπεζες, με αποτέλεσμα υπό το βάρος αυτής της οικονομικής ευθύνης να παρουσιάζει σημάδια δουλικότητας και υποταγής, ενώ αν τελικά δεν ανταπεξέλθει και οδηγηθεί σε οικονομική κατάρρευση, να καταλήξει στην αυτοκτονία ή στη δημόσια διαπρόμπευση του από τα ΜΜΕ ως ένα ακόμα ανθρώπινο ναυάγιο, μας οδηγεί σε ένα μόνο συμπέρασμα.

Το κράτος και το κεφάλαιο για να διατηρήσουν την ύπαρξη τους κατασκευάζουν σύγχρονους ειλωτες που η σύγκριση τους με τους αντίστοιχους Σπαρτιάτες δεν είναι καθόλου ατυχής. Ένα σύστημα που στον βωμό του κέρδους θυσιάζει αλόγιστα και με θρασύτητα ανθρώπινες ζωές. Φυσικά, όπως προανέφερα, ένας από τους βασικούς συνένοχους σε όλα αυτά είναι και η τράπεζα, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένας νόμιμος τοκογλύφος και έχει μερίδιο ευθύνης για το μεγάλο πλιάτσικο που γίνεται σε βάρος της εργασίας των ανθρώπων.

Λαμβάνοντας υπόψιν λοιπόν τα παραπάνω καταλαβαίνουμε τον Μακί στην «Οπερέτα της Πεντάρας» του Μπρεχτ όταν ρωτά: «Τι

είναι η ληστεία μιας τράπεζας μπροστά στην ίδρυση μιας τράπεζας;». Αλλά ίσως και εμένα, που θέλοντας να αντισταθώ σε ατομικό επίπεδο (γιατί σε μαζικό όσοι με ξέρουν προσωπικά γνωρίζουν πως έχω συμμετάσχει όσο περισσότερο μπορούσα) στο μελλοντικό μου ζυγό, να ορίσω εγώ τις συνθήκες και την ποιότητα διαβίωσης μου, να ασκήσω έμπρακτα την άρνηση μου να «εργαστώ» αλλά και να παίζω τον ρόλο μιας ακόμα παραγωγικής μονάδας, ένας ακόμη τροχός της άμαξας, θέλοντας να επιτεθώ σε αυτό το τερατούργημα που ονομάζεται τράπεζα (μην έχοντας καμιά ψευδαίσθηση πως θα επιφέρω σημαντικά πλήγματα σε αυτό το οικονομικό οικοδόμημα), επιλέγοντας να χαράξω μια αξιοπρεπή διαδρομή μέσα στη ζωή αποφάσισα να ληστέψω μια τράπεζα. Πράξη που τη θεωρώ ανάμεσα σε πολλές άλλες άκρως επαναστατική και διεκδικεί επάξια τον δικό της χώρο μέσα σε αυτές.

Έχοντας οδηγό μου την ειλικρίνεια πρέπει να πω πως τα χρήματα που θα αποκτούσα από τη ληστεία θα είχαν τελικό αποδέκτη τους εμένα. Όμως, ταυτόχρονα σαν αναρχικός και άτομο που θέλει να δείχνει έμπρακτα την αλληλεγγύη του, θα ήμουν από τους πρώτους και θα χαιρόμουν να βοηθήσω να καλυφθούν χρηματικές ανάγκες που μπορεί να προέκυπταν μέσα σε αυτό τον χώρο που ανήκω. Κλείνοντας θέλω να τονίσω πως σε καμία περίπτωση με τα γραφόμενά μου δεν υποστηρίζω ότι όποιος είναι αναρχικός πρέπει να είναι ληστής ή ότι όσοι εργάζονται είναι υποδουλωμένοι. Όλα τα παραπάνω εκφράζουν και ορίζουν εμένα και δεν αποτελούν κανόνα για κανέναν.

Ξεκινώντας να αφηγηθώ γεγονότα, παίρνω ως αφετηρία τη σκηνή όπου είμαι τραυματισμένος κάτω στην άσφαλτο από τα πυρά των μπάτσων και πλέον αναγκαστικά αφήνομαι στη «ζεστή» αγκαλιά του κράτους. Το καλωσόρισμα είναι τουλάχιστον εντυπωσιακό σαν εικόνα, όπως θα είδαν οι περισσότεροι, αλλά και παραδειγματικό για αυτούς που σκέφτονται να δράσουν με παρόμοιο τρόπο. Μια αγέλη κυνηγών με μπλε στολές, εγώ περιτριγυρισμένος στον ρόλο του πληγωμένου θηράματος, να δέχομαι φιλικές κλωτσιές που εκ των υστέρων έμαθα ότι ήταν στα πλαίσια του αφοπλισμού μου αλλά και κουβέντες του συλ

«σας γαμήσαμε, ρε!» ή «είσαι μάγκας τώρα, ρε πούστη;» και άλλα τέτοια γενναιόψυχα σχόλια.

Οι χειροπέδες πισθάγκωνα παρά το γεγονός : ότι δεν μπορούσα να κουνηθώ ή να ανασάνω έχοντας σφαίρες στα πνευμόνια, στο συκώτι και τον αγκώνα, απλά συμπληρώνουν το όλο σκηνικό. Αυτά τα αναφέρω χωρίς κανένα ίχνος πίκρας, παραπόνου ή απογοήτευσης, γιατί έτσι και αλλιώς δεν περιμένα τίποτα λιγότερο από τους εχθρούς μου στην περίπτωση που θα έπεφτα στα χέρια τους. Ούτως ή άλλως παρόμοιες συμπεριφορές έχουν επιδείξει σε λιγότερο «επικίνδυνους» - κακοποιούς, και ενδεικτικά θα επαναφέρω εικόνες, όπως οι συλλήψεις διαδηλωτών, μεταναστών, ή σε πογκρόμ σε καταυλισμούς τσιγγάνων και πολλά άλλα. Τα αναφέρω όμως γιατί κατά έναν τραγικό και παράλογο τρόπο αυτοί είναι που στη δίκη μου θα έρθουν ως υπερασπιστές και τιμητές της ανθρώπινης ζωής και αξιοπρέπειας, ενώ εγώ θα έχω τον ρόλο του ανήθικου, του σκληρού, βίαιου και στυγνού εγκληματία.

Στο διάστημα κράτησης μου στο Γενικό Νοσοκομείο Αθηνών βίωσα στην κυριολεξία τι σημαίνει καταστρατήγηση κάθε ανθρώπινου δικαιώματος σαν συλληφθέντος και αργότερα ως κρατούμενος. Από την αρχή φάνηκαν σημάδια για το ποια θα ήταν η αντιμετώπιση τους απέναντι μου, όταν στο πρώτο επισκεπτήριο από τους γονείς μου στη ΜΕΘ (Μονάδα Εντατικής Θεραπείας) και ενώ υπάρχει αυστηρός κανόνας για περιορισμένο αριθμό επισκεπτών, ακόμα και αν αυτό είναι για συγγενείς, εισβάλλει μαζί τους ένας πάνοπλος αστυνομικός και ακροβολίζεται σε μια γωνία με αποτέλεσμα να ισοπεδωθεί κάθε έννοια προσωπικών στιγμών. Γιατί έτσι και αλλιώς από τα φάρμακα ούτε το στόμα μου δεν μπορούσα να ανοίξω, πόσο μάλλον να κάνω συζήτηση.

Στη συνέχεια, σε ανύποπτη χρονική στιγμή, μέσα σε μια νεφελώδη ατμόσφαιρα από τη βαριά φαρμακευτική αγωγή που ακολουθούσα λόγω των πόνων που είχα από τα τραύματα, και κολυμπώντας σε διάφορα σωληνάκια που βγαίνουν από το σώμα μου, αντιλαμβάνομαι ότι πλέον έχει εγκατασταθεί μόνιμα ένας φρουρός μέσα στο δωμάτιο ακριβώς δίπλα μου. Γεγονός που με

εκνευρίζει και δεν με αφήνει να ξεκουραστώ και το οποίο το ανακοινώνω. Παραδόξως βγαίνει από το δωμάτιο και στέκεται ακριβώς έξω από αυτό. Φυσικά όταν ήρθαν οι γιατροί και ο διευθυντής της ΜΕΘ να με εξετάσουν, ανέφερα αυτό το περιστατικό και πραγματικά έκπληκτοι και σαφώς εκνευρισμένοι έδωξαν τον μπάτσο απορώντας για το ποιος τον είχε αφήσει να μπει.

Εδώ πραγματικά αξίζουν ένα μεγάλο ευχαριστώ από πλευράς μου όλοι αυτοί που ασχολήθηκαν μαζί μου από τους γιατρούς μέχρι τις νοσηλεύτριες / νοσηλευτές, που ασχέτως των πολιτικών τους πεποιθήσεων με φρόντισαν όσο καλύτερα γινόταν, ενώ και κάποιοι από αυτούς αντιστάθηκαν όσο μπορούσαν στις διάφορες πιέσεις που δέχτηκαν από τις δικωτικές αρχές, είτε για τη φρούρηση μου είτε για τη μεταφορά μου και έξοδο μου από τη ΜΕΘ.

Την τρίτη ή τέταρτη μέρα νοσηλείας μου πληροφορούμαι ότι προς το απόγευμα θα έρθει να με δει ο εισαγγελέας Διώτης. Ομολογώ ότι στην αρχή προβληματίστηκα για το αν στην κατάσταση που βρισκόμουν θα μπορούσα να τον αντιμετωπίσω, αλλά ο διευθυντής της ΜΕΘ με διαβεβαίωσε ότι θα ήταν δίπλα μου κατά τη διάρκεια της ανάκρισης και μου γνωστοποίησε ότι είχα το δικαίωμα λόγω της κατάστασης μου να διακόψω τη διαδικασία οποιαδήποτε στιγμή, πράγμα που εγώ δεν ήξερα.

Έτσι έγινε τελικά, ήρθε ο Διώτης μαζί με κάποιον «διευθυντή» ασφαλείας και άλλο ένα άτομο που δεν θυμάμαι ποια ήταν ακριβώς η αρμοδιότητα του, μάλλον όμως ήταν ο ανακριτής, και αφού άφησε τον καθένα να μου μιλήσει 1-2 λεπτά, έκανα νόημα στον γιατρό μου ότι θέλω να αποχωρήσουν. Φεύγοντας ο Διώτης μου είπε πως ούτως ή άλλως θα βρουν ποιοι ήταν μαζί μου και πως το να μιλήσω τώρα και να τους βοηθήσω απλώς θα ελαφρύνει τη θέση μου. Φυσικά οι κουβέντες του έπεσαν στο κενό.

Τη δεύτερη φορά που ήρθε μου δόθηκε η ευκαιρία να καταλάβω ποιος πραγματικά είναι ο κ. Διώτης, όταν σε μια στιχομυθία με τον διευθυντή της ΜΕΘ του ξέφυγε μια φράση ομολογουμένως περίεργη. Αφού έχει τελειώσει έναν μονόλογο

του και μου παραδίδει το ένταλμα σύλληψής μου και τις κατηγορίες που μου αποδίδονται, μου ζητά να υπογράψω. Ο γιατρός όμως του λέει πως είμαι ανίκανος για κάτι τέτοιο και τον παρακαλεί να φύγει γιατί είχαν αρχίσει οι δυνάμεις μου να με εγκαταλείπουν.

Και τότε ο κ. Διώτης προς έκπληξη και των δύο μας απαντά: «Σαφώς και σέβομαι την κατάσταση του παιδιού και δεν σκοπεύω να τον ταλαιπωρήσω άλλο, γιατί αν ήθελα θα μπορούσα να του τραβήξω λίγο τα σωληνάκια και να του πάω την πίεση στο 50». Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα τι θα γινόταν μες στο δωμάτιο αν οι γιατροί δεν ήταν άνθρωποι με σθένος και αξίες, αλλά απλά υποχείρια του. Σίγουρα θα ανακάλυπτα τις «περίφημες» μεθόδους ανάκρισης του εισαγγελέα Διώτη που έχει εφαρμόσει και στο παρελθόν.

Μετά από αυτό το περιστατικό οι συνθήκες κράτησης πραγματικά επιδεινώθηκαν. Μέσα στη ΜΕΘ εγκαταστάθηκαν μόνιμα δυο ένοπλοι φρουροί, ασκήθηκαν πιέσεις στη διεύθυνση για να βγω από εκεί νωρίτερα και το πέτυχαν, με μετέφεραν σε ένα ειδικά διαμορφωμένο δωμάτιο στην Οφθαλμιατρική κλινική με τη δικαιολογία της καλύτερης φρούρησης μου. Μέσα στον νέο χώρο που κοιμόμουν είχα δίπλα μου δυο ασφαλίτες, άλλους δυο μόνιμα έξω από την ανοιχτή πόρτα, ένας τύπος ανά μισή ώρα μπαινόβγαινε σαν τον τσολιά για έλεγχο, στον προθάλαμο του δωματίου 5-6 ακόμα μπάτσοι και έξω στον διάδρομο άγνωστος αριθμός ατόμων,

Το αποτέλεσμα όλων αυτών ποιο ήταν; Να είμαι 3-4 μέρες άπνους, μιας και είχε μετατραπεί ο χώρος σε χαύρα Ιουδαίων, ενώ εγώ ένιωθα αξιοθέατο, αφού ο κάθε τυχάρπαστος μπάτσος έμπαινε μέσα και με περιεργαζόταν εν μέσω κουβεντούλας στο κινητό του ή με τους συναδέλφους του. Να έχουν φτάσει τα νεύρα μου σε οριακές καταστάσεις και όταν διαμαρτύρομαι στον υπεύθυνο ασφαλείας να μου απαντά ότι τώρα πια είμαι κρατούμενος και αυτοί θα κρίνουν πώς πρέπει να φρουρούμαι και ότι με προστατεύουν από το να κάνω κακό στον εαυτό μου, εννοώντας, αν είναι δυνατόν, ότι με πρόσεχαν να μην αυτοκτονήσω.

Να εκτυλίσσονται σκηνές απείρου κάλλους, με εμένα ακόμα κατάκοιτο να κάνω τις φυσικές μου ανάγκες μπροστά τους και αυτοί ατάραχοι να παρακολουθούν, και πόσα άλλα παρόμοια περιστατικά. Όπως το δέσιμο των χεριών μου στο κρεβάτι της ΜΕΘ πάλι με τη δικαιολογία της αποτροπής αυτοκτονίας ή την απόπειρα απαγωγής μου από την Οφθαλμιατρική και μεταγωγή μου στο νοσοκομείο Κορυδαλλού, έχοντας ακόμη τα ράμματα στις χειρουργικές τομές, ισχυριζόμενοι ψευδώς ότι πήραν την άδεια των γιατρών, όμως τελικά πρόσκαιρα απετράπη μετά από ειδοποίηση των γιατρών από την οικογένεια μου.

Μοναδικό σκοπό, πιστεύω, όλα αυτά είχαν να με ταπεινώσουν, να χάσω κάθε ίχνος αυτοεκτίμησης και γενικώς να εμπεδώσω το γεγονός ότι πλέον ήμουν στα χέρια τους αιχμάλωτος και δεν είχα πια κανένα δικαίωμα. Καταστάσεις που με οδηγούσαν να σκέφτομαι το νοσοκομείο και τις φυλακές Κορυδαλλού ως παραδείσους ψυχικής και νοητικής ηρεμίας.

Στο διάστημα που μεσολάβησε μέχρι να μεταβώ στις φυλακές Κορυδαλλού είδαμε όλοι μας, πιστεύω, μια ενορχηστρωμένη προσπάθεια των διωκτικών αρχών να κατασκευάσουν ενόχους με μοναδικές ενδείξεις ότι ανήκουν στο φιλικό μου περιβάλλον αλλά και στον αναρχικό χώρο. Είμαι σίγουρος πια ότι τον χορό των προσαγωγών - απαγωγών, της δημοσιοποίησης ονομάτων και εκδόσεων ενταλμάτων, το ξεκίνησε η εύρεση κάποιων προσωπικών φωτογραφιών μου, κλήσεις από ή στο κινητό μου ή οποιοδήποτε έγγραφο που αποδείκνυε τη φιλική σχέση που είχα με αυτά τα άτομα. Θέλω να εκφράσω την αλληλεγγύη μου σε όλους αυτούς.

Σύμφωνα με τα αστυνομικά και δημοσιογραφικά σενάρια απαρτίζουμε μια άγνωστη τουλάχιστον σε εμένα «συμμορία με τα μαύρα» την οποία αποτελούν 10-15 άτομα, αντιεξουσιαστές και αναρχικοί (αφήνονται έτσι ενδεχόμενα εμπλοκής και άλλων ατόμων), η οποία συμμορία έχει διαπράξει άλλες έξι ληστείες τραπεζών, πηγαίνει διακοπές σε πανάκριβα θέρετρα, έχει σχέσεις με τον Πάσσαρη και πολλά άλλα. Όσον αφορά τα χρήματα που είχαν μαζευτεί από διάφορους συντρόφους για

ανάγκες του αναρχικού χώρου και τα είχα σε θυρίδα, βαφτίστηκαν προϊόν ληστειών.

Με αυτά και με αυτά όμως κατέληξα να απολογούμαι στον ανακριτή για συνολικά επτά ληστείες, για απόπειρες ανθρωποκτονίας, για ξέπλυμα χρήματος και να τα συνοδεύει όλα αυτά ο αντιπρομοκρατικός νόμος.

Το ότι το κράτος και τα σκυλιά του χρόνια τώρα έχουν πάγια τακτική να σπιλώνουν πρόσωπα, να διογκώνουν δικογραφίες, να κατασκευάζουν ενόχους, να οργανώνουν δίκες - παρωδίες και γενικώς με κάθε είδους μεθοδεύσεις να επιδεικνύουν μίσος και εκδικητικότητα σε όσους αντιστέκονται είναι γνωστό. Ένα ερώτημα προκύπτει όμως λαμβάνοντας σοβαρά υπόψη μας όλα τα παραπάνω. Τι αντιμετώπιση και ποιες μεθόδους θα εφαρμόσει πάνω τους το κράτος σε περίπτωση που συλληφθούν ή παρουσιαστούν αυτοβούλως οι τρεις σύντροφοι, ώστε να αποσπάσει μια ομολογία τους για να τους παραπέμψει σε δίκη αλλά και πώς τελικά θα διασφαλιστεί μια «δίκαιη δίκη» για όποιον φτάσει σε αυτή τη διαδικασία;

Τελειώνοντας ένα έχω να πω σε όλους αυτούς που σχεδιάζουν τη φυσική, ηθική και πολιτική εξόντωση μας και να το βάλουν καλά στο μυαλό τους: Όσα βρώμικα και ανήθικα μέσα και να χρησιμοποιήσουν, όσο και να μας κυνηγήσουν και να μας φυλακίσουν, ποτέ δεν πρόκειται να μας εξουθενώσουν και να μας δαμάσουν. Γιατί το ΔΙΚΙΟ ΤΟ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΟΧΙ ΟΙ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΕΝΟΙ.

Επίσης θέλω να πω και ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όσους επέλεξαν, επιλέγουν ή θα επιλέξουν να σταθούν αλληλέγγυοι στο πρόσωπο μου, με οποιονδήποτε τρόπο, παρόλο που από τη φύση της η υπόθεση μου είναι, θεωρώ, αρκετά δύσκολη.

*Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς,
Γιάννης Δημητράκης
Φυλακές Κορυδαλλού, 5 Ιούνη '06*

Αφίσα διημέρου αλληλεγγύης στη Θεσσαλονίκη Νοέμβρης 2006

ΔΙΗΜΕΡΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10/11

**Εκδήλωση-Ενημέρωση
για τους φυλακισμένους
και διωκόμενους συντρόφους
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 21:00**

ΣΑΒΒΑΤΟ 11/11

**Πορεία αλληλεγγύης
ΚΑΜΑΡΑ 13:00**
**Συναυλία
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 22:00**
**ΒΑΛΛΟΥΡΓΙΑ ΝΥΧΤΑ
ΔΙΑΠΥΣΗ
ΤΙΠΟΤΑ
ΤΙΜΕΤΡΑ**



κατάληψη Terra Incognita

Ολόκληρο το πλέγμα αιχμαλωσίας
του γερασμένου αυτού κόσμου
διαρρηγνύεται και θρυμματίζεται
κάθε φορά που αφετικές διαδρομές
και πράξεις συνειδητές
στέκουν σαν μεγάλοι κορμοί
κόβοντας την ορμή
ενός παράλογου ποταμού
παραίτησης και ματαιότητας

Τίποτα άλλο δεν οφείλουμε
στον γερασμένο αυτό κόσμο
παρά μόνο το μένος
για την καταστροφή του

Και κάθε φορά που κάγκελα
θα ορθώνονται
για να πιέζουν
το μεθυστικό τραγούδι της ελευθερίας
τότε η αλληλεγγύη
για τους σμήνους συντρόφους
θα ανοίγει ριγανάτα
στους τοίκους των φυλακών
για να πει με φλόγες
ο χορός της άρτησης

Γ.Καλαϊτζίδης (προφυλακισμένος για την υπόθεση των απαλλοτριωμένων ασύλων)
Π.Λομπούτης, Π.Καρασαρίνης (διωκόμενοι για την ίδια υπόθεση)
Γ.Λιμπιτράκης (προφυλακισμένος για ληστεία της εθνικής γροπείας
για την ίδια υπόθεση δίδονται άλλοι 3 σύντροφοι)
Ν.Κουνταρέας (προφυλακισμένος για την υπόθεση Πολύζωγροπούλου)
Τ.Ζαντορόζι, Μ.Κυριακόπουλος (προφυλακισμένοι για την κορεία της δης Μάν.
Για την ίδια υπόθεση είναι προφυλακισμένο ένα ακόμη άτομο)

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

της ολοκληρωτικής κρατικής βίας και της τρομοκρατίας
των πρακτικών της δικαστικής εξουσίας
που διαρκείσει το νομικό τους οπλοστάσιο για να κρατούν
το προνοητικό πεδίο της νομικής παρανομίας
της βίας, του εγκληματίου, των κολλητηρίων
των συναισθηματικού και ψυχολογικού ακρωτηριασμού,
των ταπεινών, των αυτοκτονιών και των θανάτων

ΔΕ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ...

...με τις διαθέσιμες και τις φερόμενες αντοχές
και αντιξωσιαστές που δεν σπασαν στα εγκλήματα
του καθεστώτος και των συνοδοιπόρων του



...ΤΗΝ ΑΠΛΗΘΗ ΕΠΙΘΥΜΙΑ
ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΛΕΓΤΙΚΗΣ
ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

...ΤΟ ΠΑΘΟΣ
ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ
ΓΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

**ΕΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΤΟΥΣ ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ
ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ**

**ΠΟΡΕΙΑ ΣΑΒΒΑΤΟ 11 ΝΟΕΜΒΡΗ
ΚΑΜΑΡΑ 13:00**

κατάληψη Terra Incognita



**Αφίσα πορείας
αλληλεγγύης
Νοέμβρης 2006**

Ολόκληρο το πλέγμα αιχμαλωσίας του γερασμένου αυτού κόσμου διαρρηγνύεται και θρυματίζεται κάθε φορά που αιρετικές διαδρομές και πράξεις συνειδητές στέκουν σαν μεγάλοι κορμοί, κόβοντας την ορμή ενός παράλογου ποταμού παραίτησης και ματαιότητας.

Τίποτα άλλο δεν οφείλουμε στον γερασμένο αυτό κόσμο, παρά το μένος για την καταστροφή του. Κάθε φορά που κάγκελα ορθώνονται για να πνίξουν το μεθυστικό γέλιο της ελευθερίας, τότε η αλληλεγγύη θα ανοίγει ρήγματα στους τοίχους των φυλακών για να ηχεί με φλόγες ο χορός της άρνησης.

